DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

# Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

**https://rantey.org**

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

# SONSUZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 1

## Temmuz

Hâlâ alarm kullanmıyordum.

İçimdeki doğal saatim her zamanki kadar güvenilirdi ama alıştığım şekilde beşte değil; daha da erken kalktım. Çünkü şu günlerde sabahları kalkmamı sağlayan şey koşuya çıkma veya taze kahve düşüncesi değildi.

Oydu.

Chelsea'yi daha gözlerim açılmadan hissettim. Bacağıma dayanan kalçasını, çıplak göğsümün üstüne koyduğu uzun, zarif kolunu, köprücükkemiğimi gıdıklayan nefesini, saçlarından gelen leylak kokusunu… Tembel tembel öpüşmelerin, yumuşak iniltilerin ve daracık, ıslak sıcaklığın vaadini…

Yaklaşık iki yıldır evliydik ve dudaklarımda gülümsemeyle uyanmadığım tek bir sabah bile olmamıştı. Bir defa bile. Çünkü o yanımdaydı –yarısı üstümdeydi– ve her şeyden çok sevdiğimiz altı küçük pislik üst katta güvenle uyuyordu. Hepsi gerçekten uykucuydu. Burası önemliydi.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Evde altı uyanık çocuk varken seks yapmak acayip zorlu olabilirdi. Planlama ve gizlilik gerekiyordu. Kendi kendine fırsat oluştuğunda da hep keşfedilme riski vardı. Dikkat istiyordu; kapalı kapının dışından gelen hareketlere ve seslere karşı duyarlı olmalıydın. Çocuklar ne yapıyorlar, neredeler? Saçma ama çok acil binlerce sorularından biriyle bizi bölecekler mi?

Sinir bozucu bir durum olabilmesine rağmen bunu dünyalara değişmezdim. Birlikte inşa ettiğimiz hayatla ilgili tek bir şeyi bile değiştirmezdim.

Fakat sabah hava hâlâ karanlıkken burada, şu anda, bu yataktayken... durum farklıydı. İstediğimiz gibi hareket edebilir, istediğimizi söyleyebilirdik. Aklımıza gelebilecek her pozisyonda ve her yerde sevişebilirdik.

Çünkü bu bizim zamanımızdı.

Bu anlarda savunma avukatı ve yarı zamanlı müze küratörü* değildik, ebeveyn değildik; sadece Jake ve Chelsea'ydik. Yani birbirine deli olan bir adam ve bir kadın.

Gözlerimi açmadan kolunun altından çıktım ve yatakta aşağı kaydım, inerken de yorganı peşimden götürdüm. Arada bir bana sürpriz yapıyor ve benden önce uyanıyordu. Onlar eğlenceli sabahlardı. Chelsea Becker'ın gür, kızıl-kestane rengi saçlarının kasığımı kapladığı ve dolgun, sarkık dudaklarının açgözlü bir şekilde aletimi emdiği manzaradan daha harika bir uyandırma servisi yoktu.

Fakat bugün üstünlük bendeydi ve bu da eğlenceliydi. Karnımın üzerine döndüm ve Chelsea'nin ince geceliğini yukarı doğru itip onu artık açık olan gözlerimin önüne serdim.

---

* Müze, galeri, arşiv veya kütüphane koleksiyonlarının yöneticisine verilen addır. Sergi düzenleyicisi olarak da kullanılır. (ç.n.)



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yatağa yatarken külot giymezdi, gerçekten bir anlamı da yoktu; her türlü, sabaha yerde olurdu. Vajinası pembe ve mükemmeldi. Pürüzsüz ve tüysüzdü, sadece beni her seferinde tahrik eden ufacık, kestane rengi kıllardan bir çizgi vardı. Burnumu o tüylere sürüp kokusunu içime çektim. Kokusu –siktir– beni de harekete geçiriyordu. Temiz ve ılıktı, tıpkı hanımeli gibi kokuyordu.

Omzumun yanındaki bacağını oynatıp küçük bir nefes verdi.

Sonra onu yaladım.

O bekleyen dudakların arasını yavaşça, düz bir şekilde, derinlerine dalarak yaladıktan sonra dilimin ucunu klitorisinde oynattım.

Ayağını yukarı doğru kaydırıp yatağa dayayarak dizini kıvırdı ve o küçük nefes sesi daha uzun süren bir inlemeye dönüştü. Ağzımı iyice açıp onu öptüm, dilimi yukarı aşağı kaydırarak gittikçe artan kayganlığını tadıyordum.

Buna bayılıyordum. O kadar kolay ıslanıyordu ki. Bazen daha ben ona dokunmadan sırılsıklam oluyordu. Bir keresinde ona, rüyanda seni yaladığımı mı görüyorsun, ondan mı hep böyle hazırsın diye sormuştum. Fakat kızarıp cevap vermemişti.

Artık dilimi içine sokup çıkarıyordum. Ardından o tombul sinir yumağını nazikçe emdim.

İnlediğinde sesi boğuk ve alev alevdi.

"Becer beni..."

Bunu heyecanla mı söyledi, yoksa emir olarak mı bilemiyordum. Her türlü işime gelirdi.

Yukarı doğru çıkıp Chelsea'yi yan çevirdikten sonra arkasına yerleştim. Elimi karnının üzerinden kaydırdıktan sonra



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

göğüslerini avuçlayabilmek ve büzüşen meme uçlarını ovalayabilmek için geceliğinin ince kollarını aşağı indirdim.

Chelsea elini başımın arkasına koyup yavaş, derin bir öpüşme için beni kendine doğru çekti. Göğsünü bırakıp bacağını kaldırarak kalçamı ileri doğru ittim. Kasığımı kıçına doğru iterken sikimi bacaklarının arasından kaydırdım; taş gibi sertti, sıcaktı ve araştırıyordu. Chelsea öpüşmeyi bırakıp yüzünü yastığa doğru çevirdi ve kalçasını bana doğru itti. Konuşmadan bana hemen ve şimdi istediğini söylüyordu.

Aletimi dibinden kavrayıp başını ıslak katlarının arasına sürttüm. Klitorisine değdirerek içine girer gibi yaptım. Minik karım mırıldandıktan sonra tırnaklarını baldırıma geçirdi. "Jake..."

Dudaklarımdan kısık sesli bir kahkaha çıktı. Görünüşe göre bugünkü menümüzde sataşmalar yoktu. Bu da işime gelirdi. Hizalayıp sertçe içine daldırarak dibine kadar soktum.

Lanet olsun bu iyiydi. Çok, çok iyi.

Chelsea sırtını yay gibi gerdi ve hoş bir iniltiyle nefesini verdi. Bacağını kaldırıp pürüzsüz, yüzeysel, gittikçe artan darbelerle içine girip çıkmaya başladım. İçindeki kaslar beni nefis bir şekilde sıkarken vücudunun kalanı zevkle gevşiyordu. Göğsüme dayanan omurgası rahatladı.

Omzunu öpüp boynunu yaladım, yüzümü ipeksi saçlarının dalgalarına gömdüm. Oda nefeslerimizin ve birbirine çarpan tenlerimizin sesiyle dolarken vücutlarımız terden kayganlaştı. Ben içine girip çıkarken o da kendini bana doğru itiyordu. Zaman durdu. Daha doğrusu anlamını yitirdi. Bildiğimiz ve önemli olan her şey artıyor, heyecan veren zevk içimizi doldurup aramızda kıvılcımlar çaktırıyordu.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tatlı tatlı sevişmelere diyecek yoktu; saatler süren ön sevişmeler de harikaydı. Hatta romantik olaylara bile girebilirdim: mumlar, gül yaprakları ve sıcak küvetler. Fakat sert, hızlı sikişmeler asla ama asla hafife alınmamalıydı çünkü harikaydı. Hatta evli ve çocuklu çiftler için bile.

Hatta belki de özellikle onlar için.

Bu temel ihtiyaca teslim olmakta ilkel bir şeyler vardı; sert, pis ve hızlı olmasında. Sevdiğin insanla birlikte deli gibi boşalmak istemekte çok mahrem, rahatlatıcı ve acayip dürüst bir yan vardı.

Yalnızca kollarımın arasındaki bu kadınla öğrendiğim bir histi. Yalnızca onunla paylaşacağım bir şeydi. Ölüm bizi ayırana kadar.

"Lütfen Jake, lütfen, lütfen, lütfen..." Chelsea kendini kaybetmişçesine tekrarlarken sınırda olduğunu biliyordum. Bacağını bıraktım ve elimi baldırlarının birleştiği yere çıkarıp klitorisini tüy gibi yumuşak hareketlerle ovalayarak ihtiyacı olan baskıyı uyguladım.

Başını kaldırdı, boşaldığında bütün kasları kasılıp sıkışırken hızla nefes aldı. Sert soluklar alarak kalçamı ritimsiz bir şekilde ittikten sonra dönüp Chelsea'yi karnının üstüne yatırdım ve ben de üstüne çıktım. İçine bir kez, iki kez girdikten sonra boşalırken gözlerimin önü bulanıklaştı; hissettiğim şey öyle yoğundu ki duyabildiğim tek şey kanımın kulaklarımda nabız gibi atışıydı.

Kahretsin.

Saniyeler, dakikalar sonra nefeslerimizi toparladık. Sırtüstü dönüp kolumla alnımdaki teri sildim. Chelsea dirseklerinin üzerinde doğrulup parlayan mavi gözlerle bana baktı.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İyi sabahlar."

Dudaklarını hafifçe öptüm çünkü acayip güzeldi. Çünkü beni deli gibi mutlu ediyordu.

"İyi demek az kalır."

Kollarımı açınca kıkırdayarak bana doğru sokuldu. Birkaç dakika daha bu şekilde kaldık çünkü saat beşi biraz geçiyordu; resmi olarak günüme başlama zamanım gelmişti. Her zamanki gibi alnını öperken Chelsea uykuya geri döndü, ben de yataktan çıkıp sabah koşum için giyindim.

***

"Başaramayacağım."

"Evet, başaracaksın."

"Öleceğim."

"Hayır, ölmeyeceksin."

Şarkı söylemeye başladı. "Eğer ölürsem..."

"Lanet *country* şarkılarından alıntı yapıp durma, Rosaleen. Ölmüyorsun."

*Lanet* kelimesi tam olarak kelime haznemde bulunan bir şey değildi fakat Chelsea'yle yaptığımız bir konuşmadan –*birkaç* konuşmadan– ve Ronan'ın anaokulunda yaptığı birkaç talihsiz taklitten sonra kullandığım dili yumuşatmak için biraz çaba harcıyordum.

Son iki haftadır koşu partnerim olan Rosaleen yanımda koşarken zorlukla nefes alıyordu ve ikili topladığı kıvırcık, sarı saçları rüzgârla birlikte zıplıyordu. Artık on birindeydi. Onunla ilk tanıştığımda otuzun çok yaşlı olduğunu düşünen,



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

küçük, sarışın Shirley Temple'ın bu kadar hızlı değişmesine inanamıyordum.

Şey... muhtemelen hâlâ otuzun yaşlı olduğunu düşünüyordu, otuz dört lanet bir antika olmalıydı.

Neyse, boyu hâlâ kısaydı, saçları hâlâ kıvırcıktı ve kocaman, masum bakan mavi gözleri vardı. Fakat büyümüş, değişmiş, daha olgun bir hal almıştı. Birkaç ay kadar önce kilosuyla ilgili endişelenmeye başlamıştı çünkü hafiften kilo almıştı.

Ayrıca alıştırma sutyenine de başlamıştı.

*Oralara hiç girmiyorum.*

Chelsea, meselenin sadece yaşıyla ilgili olduğunu, o "tuhaf evreye" geldiğini ve birkaç ay içinde hızla büyüyeceğini, bu vesileyle de o fazla kilonun ortadan kaybolacağını açıklamıştı. Fakat Rosaleen beklemek istemiyordu. O yüzden kendi başıma on kilometre koştuktan sonra geri dönüp onunla birlikte iki kilometre daha koşuyordum. Kendini geliştiriyordu; hem koşuş şeklini hem de dayanıklılığını. Gerçi onu dinleseniz buna inanamazdınız.

"Ben gittikten sonra... iPad'imi... Regan'a ver."

Köşeyi dönüp sokağımıza girerken kahkaha atmadan duramadım.

"Hadi bakalım, ev orada," diye destek oldum. "Gayret et ve oraya ulaş."

Aldığım tek cevap zorlukla aldığı nefesler oldu.

Ben şarkı söyleyen türden bir adam değildim. Hem de asla.

*Neredeyse* asla.

Tek istisnası yıllar önce yanımdaki çocuğun sımsıkı tuttuğum erkeklik kartımı çekip elimden aldığı ve bir mide vi-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rüsüyle acı çekerken ona bir ninni söylemem için yalvardığı zamandı.

Ben de boyun eğmiştim. Göz alıcı bir şekilde. One Direction şarkılarından biriyle.

Küçük düşürücü müydü? Evet. Fakat zaten olan olmuştu...

"Da na nanana na na na nanana. Da na nanana na na na nanana. Da na nanana... nananana."

Eğer anlamadıysanız *Rocky*'nin şarkısı. Spor yaparken coşturacak bir şeye ihtiyacınız olursa *Rocky*'nin müzikleri acayip iyiydi.

"Da na naaaa, da na naaaaa!"

Kahkaha attı.

Fakat hızını artırdı.

"Da na naaaaaa, da na naaaaa! Şimdi uçacağım..."

Rosaleen evin kapısından geçtikten sonra Philadelphia merdivenlerinin tepesindeki mini Rocky Balboa gibi kollarını havaya kaldırdı.

Yüzündeki gururu görmek var ya?

İşte küçük düşmek bunun yanında hiç kalırdı.

İçeri girdiğimiz anda Rosaleen kendini kaybetmiş bir halde oturma odasının zeminine yığıldı ve orada kaldı.

Mutfaktan iki şişe su alıp birini kendim içtim, diğerini de onun eline koydum. "Aşağı gelip benimle ağırlık kaldırmak ister misin?"

"I ıhhh."

Başının arkasını okşadım.

"O zaman haftaya."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bodrumda ağırlık kaldırıp duş aldıktan sonra mutfağa yöneldiğimde orada karşılaştığım şey kaos oldu. Gürültülü, kıpır kıpır, çene çalan ve kahkahalar atan kaos.

Çünkü bütün çete kalkmış, mutfak masasında kahvaltı ediyordu.

Ağzı yumurtayla dolu dolan Rory, "Biraz daha pastırma alabilir miyim?" diye sordu. Tabağındakilere yumulurken dalgalı kahverengi saçları alnına dökülüyordu.

Rory McQuaid'le ilk tanıştığımda, anne ve babasının ani ölümünün sebep olduğu öfke ve çaresizlikle başa çıkmak için cepçilik yapıp araba çalan öfkeli, inatçı, küçük bir serseriydi. Artık daha iyiydi. Daha mutluydu. Hâlâ ukalanın tekiydi, hâlâ kardeşlerine işkence çektirmekten keyif alıyordu ama kendini ıslahevine sokabilecek aktivitelerden uzak duruyordu.

"Tanrım, o üçüncü tabağın," diye şikâyet etti on sekiz yaşındaki Riley. "Hepsini ye de kurtul, olmaz mı?"

Rory ve ikiz kardeşi Raymond on üç yaşında, büyüme evresindeki oğlanlardı; *büyüme evresinde* kısmını özellikle vurguluyorum. İkisinin de her gün bir santim uzamış –ve ayakları da yarım numara büyümüş– halde uyanması alışıldık bir durumdu. Tıpkı yarasalar gibi ağırlıkları kadar yemek yiyorlardı.

Rory ağzını genişçe açıp dilinin üzerindeki yarısı çiğnenmiş dehşeti ablasına gösterdi.

"Çok iğrençsin!"

"Dırdırcının teki olacağıma iğrenç olmayı tercih ederim!"

Riley tostunun bir parçasını ninja yıldızı atar gibi fırlattı.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rory karşılık veremeden Chelsea ikisine de "bir bakış" attı, ardından Rory'ye üç parça daha pastırma verdi. Tezgâhta bir bardağa sade kahve doldurup arkamı döndüğümde neredeyse minik Regan'a takılıp düşecektim. Elinde bir tarak ve lastik tokayla yanımda duruyordu.

"Saçımı örebilir misin babacım?"

Sadece Regan ve Ronan, Chelsea ile bana "anne" ve baba" diyordu; öz ebeveynleri Robert ve Rachel'la ilgili hatıralarını anımsamayacak kadar ufaklardı. Çocukların bize farklı şekillerde sesleniyor olması kimileri için tuhaf görünebilirdi ama bizim için işe yarıyordu.

Tarağı saçlarının arasından geçirdim, saçları gerçekten epey uzamıştı ve sonra açık kahverengi tutamları rekor sürede Fransız örgüsü yaptım. Gülümsedi, üstte iki dişinin olmaması çok sevimliydi, ardından yumurtasını bitirmek için masaya oturdu.

Sağ tarafımda duran Chelsea'nin bana çocuklara baktığından farklı bir şekilde baktığını yakaladım. "Dizlerimin üzerine çöküp ağzıma almayı çok istiyorum" diyen türden bir bakıştı.

"Ne?"

Başını iki yana sallayarak yaklaştı. Siyah San Diego Chargers formasının altındaki mükemmel göğüsleri hafifçe sallanınca dudaklarımı yaladım. Bu sabah memelerine daha çok ilgi göstermeliydim. Yarın bu durumu telafi etmek için kendime söz verdim.

Çocukların duymaması için kısık sesle konuştu. "O kaslar ve dövmelerle altı yaşındaki bir çocuğun saçını örmeni izlemekten daha seksi bir şey asla olmayacak."

Omzumu silktim. "Harika saç örerim."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Kesinlikle." Kahkaha attı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Eğilip onu öptüm.

Rory şikâyet edene kadar. "Bu kadar surat emikleme yeter. Tanrı aşkına, siz *evlisiniz*, öyle davranın."

Chelsea dudaklarıma doğru kıkırdadı. Fakat sonra fısıldadı. "Bir ara konuşmamız lazım."

Hı? Konuşmak istiyor. Harika. Süper.

Hiçbir erkek böyle düşünmez.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sanırım. Sadece… sonra." Kolumu tam da onun ve çocukların adının olduğu dövmemin üzerinden sıktı ve yumurtaları tazelemek için masaya doğru gitti.

Masanın başına oturup tam buğday ekmeğinden bir parça koparırken, "Bugün için planlarınız nedir ekip?" diye sordum.

İlk Riley konuştu. "Peter'ın yanına gideceğim."

Peter Wentworth, Riley'nin son altı aydır erkek arkadaşıydı. Düzgün bir çocuğa benziyordu, önceki talipleri gibi karşımda altına işemiyordu. O yüzden cesareti için benden puanı kapmıştı. Fakat… siktiğimin *asosyaliydi*. Kostümlü oyunlara katılan, *World of Warcraft* takıntılı, *The Big Bang Theory* için incelenebilecek türden bir inekti. Gençlik aşkı bile olsa Peter'ın Riley için yeterince iyi olduğunu düşünmüyordum.

Raymond elini kaldırdı. "Grubumla kütüphanede buluşup astronomi dersi için yaz projesini bitirmemiz gerekiyor."

Ardından Rosaleen geldi. "Piyano dersim var."

Sonra Rory. "Beyzbol antrenmanım var."

Regan. "Bugün bale ve tap dansım var."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En son olarak da Ronan konuştu, saman sarısı saçları dimdikti çünkü kimse saçını taramamıştı. "Benim bi'şeyim yok."

Parmağımı ona diktim. "O zaman sen bugün benimlesin, evlat."

Chelsea masanın diğer tarafına oturdu.

"Yargıç'ı görmeye mi gideceksin?"

Başımı salladım. "Ronan'ı yanıma alırım, Rory'yi antrenmanına bırakırım ve dönüşte de geri alırım."

"Rosaleen benimle birlikte Regan'ın dans dersine gelebilir," dedi Chelsea. "Piyano dersi için tam vaktinde eve geri dönmüş oluruz." Riley'ye döndü. "Sen de Peter'ın evine giderken Raymond'ı kütüphaneye bırakabilirsin."

Sağlam bir plandı. Ancak Riley genç olduğu için sızlandı. "*Hadi ama* kütüphane şehrin öbür ucunda."

"Arabaların olayı da bu zaten," dedim. "Uzun mesafeleri kat edebilirler. Harika bir şey."

Gözlerini devirdi. "Neden ben yapmak zorundayım?"

"Çünkü sana ikinci el yerine yeni bir Camry almayı kabul ettiğimizde çocukları götürmemize yardım etmeye tamam dedin. Anlaşmamız böyleydi, Riley," diye cevap verdi Chelsea.

Robert ve Rachel McQuaid öldüğünde kayda değer bir hayat sigortaları vardı, yani bakılması gereken altı çocuk olsa da para bizim için hiç sorun değildi. Evin hiç borcu yoktu, her çocuğun hatırı sayılır miktarda üniversite fonu vardı ve kendi hukuk şirketimin kurucu ortağı olduğum için ben de epey kazanıyordum. Fakat en iyi dostum ve ortağım olan, kendisine harcayabileceğinden bile çok para miras kalan Brent Mason'ın tavsiyesiyle bu bilgiyi çocuklardan saklıyorduk. Hırslarının



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olması, kendileri için bir şeyler amaçlamaları onlar adına önemliydi. Başkasının onlar için kazandığı parayla hayatlarını boşa harcayabileceklerini bir an için bile düşünmelerini istemiyordum.

"Tamam." Riley içini çekti. Kardeşine baktı. "Kütüphanede ne kadar kalacaksın?"

Raymond, Harry Potter gözlüklerini sildi. "Üç ya da dört saat kadar."

"Tamam. Seni almam için hazır olduğunda mesaj atarsın."

Raymond başını salladı.

İşte böylece, bildiğimiz kaos, organize kaos halini aldı.

Artık hayatım buydu. Ve tam anlamıyla harikaydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 2

Çömelip beyaz mermerin kenarından çıkan otları yoldum, sonra da isminin üzerindeki otları silkeledim.

"Selam Yargıç!" Ronan bebeksi sesiyle seslendi. Unutmabeni çiçeği saksısını mezar taşının dibine gururla yerleştirdi. "Bu çiçekleri senin için aldık. Bazen gökyüzünün olduğu renkte." Yuvarlak gözleriyle bana baktı. "Gidip heykellere bakabilir miyim?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Seni görebileceğim yerde kal. Mezarların etrafında da koşturma, saygısızlık olur."

"Anladım!" Mezarlığın merkezindeki oldukça geniş, eski bir mahzen mezarın bulunduğu yere doğru koşturdu.

Yargıç altı ay önce hayatını kaybetmişti ama ondan çok daha uzun zamandır yokmuş gibi hissettiriyordu. Son yılı çok zorluydu. İleri seviye Alzheimer bok gibi bir şeydi. Konuşmayı, yemeyi içmeyi, yürümeyi bıraktı. Gittiğinde bu neredeyse... rahatlatıcı oldu. Çünkü gerçek Atticus Faulkner –beni hapishaneden ve kendimden kurtaran adam– o şekilde yaşamayı asla istemezdi.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eskiden bakımevine her hafta ziyarette bulunurdum. Şimdilerdeyse hâlâ onu düşündüğümü, bana öğrettiği şeyler için minnettar olduğumu bilmesi için ayda bir uğruyordum. Ayrıca… onu özlüyordum da.

"Selam yaşlı adam. Ne var ne yok?"

Hayır, gerçekten bir cevap vermesini beklemiyordum. Chelsea ve çocuklar Katolik'ti ama ben… hiçbir şeydim. Düğünümüz günbatımında, tören yerinin dışındaki bahçede olmuştu. Chelsea için Katolik olurdum ama Chelsea bir kilisede evlenmek için o kadar süre beklemek istemedi. Tanrı'ya inanıp inanmadığımı bile bilmiyorum… ama Yargıç'a?

İşte ona inanıyordum.

"Geçen aydan beri burs açık. Şimdiden başvurular alıyoruz. Aptalca şeyler yapan bir sürü akıllı çocuk var."

Yargıç hiç aile sahibi olmadı, o yüzden bütün varlığını bir notla birlikte bana bıraktı: *Bununla ne yapacağını biliyorsun.* Başta anlamadım ve daha açık olmadığı için orospu çocuğuna sövdüm. Buna epey güldüğünü hayal ettim; benim için bir şeyleri kolaylaştırmaktan hiç hoşlanmazdı. Fakat sonra anladım: Atticus Faulkner Bursu. Zorlu geçmişleri olan, akıllı ve sıkı çalışmaya istekli olduklarını gösterebilen lise öğrencilerine açıktı. Burs, eğitimlerini karşılayacaktı.

"Bana kendimi hatırlatan o kadar çok çocuk var ki, onlardan hoşlanırdın."

Mezarlıkta biraz daha kalıp Yargıç'la konuştum ve Ronan'ın köpeğimiz Kuzen It'in kuyruğunu kovalayarak koşması gibi daireler çizerek koşmasını izledim. Mezar taşına dokunup, "Sonra görüşürüz Yargıç," dedim ve sonra mezarlıktan ayrıldık.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

✲✲✲

O öğleden sonra ilerleyen saatlerde beyzbol maçı izliyordum. Riley ve Raymond dışındaki çocuklar evde dağılmış halde takılıyorlardı ama ortalık sessizdi ve bu nadiren yaşanan bir olaydı. Chelsea içeri gelip bana soğuk çay verdi.

"Teşekkürler."

"Ne demek."

Kanepede yanıma oturup bana döndü, bacaklarını kıvırıp güzel ayaklarını altına soktu. Evet, Chelsea'nin oldukça güzel ayakları vardı, tamam mı? Ayakların güzel olabildiğini hiç bilmezdim, ta ki onunkileri görene kadar.

"Bahsettiğim şu konuşma vardı ya? Muhtemelen hazır vaktimiz varken şimdi konuşmalıyız."

Çayımdan bir yudum alıp başımı salladım. "Evet. O konuyu tamamen unutmuş olmanı falan ummuyordum sonuçta."

Hafifçe sırıttı. "Komik."

Dümdüz bir suratla ona baktım. "Ben komik bir adamım." Birkaç saniye boyunca bir şey söylemediğinde, "Ne oldu?" diye sordum.

Çünkü artık endişeleniyordum. Chelsea'yi endişelendiren şey her neyse ona hazırlanırken karnım kasıldı ve neyle karşı karşıya olduğumu bilmesem de kafamda çoktan üstesinden gelmenin yollarını planlamaya başladım. Çünkü benim yaptığım buydu ve bu işte iyiydim.

Fakat söylediği sonraki şey aklımı havaya uçurdu.

"Geciktim."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek kelime... Aklımda aynı anda on bin düşünce patlatıverdi.

İri bir adamdım, bir doksan altı boyunda, yüz iki kiloluk bir kas kütlesiydim. Benim gibi adamların sesi çatlamazdı. Fakat şu an benimki çatlamaya çok yakındı.

"Yani... randevuya falan mı?"

Chelsea'nin güzel yüzü gergindi, kristal mavisi gözleri endişeliydi. Kocaman bir nefes aldıktan sonra, "Hayır," dedi.

"Vay be."

"Evet."

"Hay siktiğim, vay be."

"Biliyorum."

Çiftler genelde evlenmeden önce çocuk sahibi olmakla ilgili konuşuyorlardır herhalde ama Chelsea ve ben konuşmamıştık. En büyük sebebi zaten elimizin kolumuzun çocuklarla dolu olmasıydı.

"Nasıl..." diye başladım, sonra kendimi durdurdum. *Elbette* nasıl olduğunu biliyordum. "Demek istediğim, hâlâ bant* kullanıyorsun, değil mi?"

Chelsea başını salladı. "Evet. Fakat yüzde yüz etkili değil ve birkaç hafta önce çıkıp durduğunu hatırlıyor musun?"

Şu anda kendi adımı hatırladığım için şanslıydım.

Aklım hâlâ karman çormandı. Minicik bir yenidoğanın görüntüleri, zaten sahip olduğumuz altı yüzün arasına karıştı. Chelsea'yle ilk tanıştığımızda Ronan sadece birkaç aylıktı, o yüzden neyin geldiğini biliyordum. Gece yarısı beslenmeleri, diş çıkarmalar, hiçbir sebep yokken ağlamalar. Ve bezler –siktir– çok fazla bez. *Yıllarca.*

---

* 'Transdermal Kontraseptif Patch' olarak isimlendirilen, kol ya da vücudun başka bir bölgesine yapıştırılarak kullanılan doğum kontrol bantlarıdır. (ç.n.)



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Öte yandan hamileliğin bir kadının memelerini kocaman yaptığını duymuştum. Gözlerim Chelsea'nin zaten etkileyici olan memelerine kaydı. Bu artı, tek başına bütün eksilere baskın gelebilirdi.

Elimle yüzümü sıvazladım. "Test yaptın mı?"

"Henüz değil."

Chelsea'den önce sayısız kadını becerdim. Yüzlercesini. Fakat asla hamile bırakacağımdan korkmadım çünkü prezervatif konusunda takıntılıydım. Bir keresinde CYBH* korkusu yaşadım –çünkü prezervatifle bile başınıza gelebilir– fakat bu yepyeni bir alandı.

"Tamam." Kanepeden kalktım. "Gidip test alacağım."

"Ben zaten aldım." Utangaçça gülümsedi. "Aslına bakarsan üç tane aldım."

"Ah." Alnım kırıştı. "Pekâlâ, hadi gidip yapalım."

Elimi uzatıp onu çekerek kanepeden kaldırdım. Koridora dönerken elini koluma koyarak beni durdurdu.

"Jake... Bu konuda ne düşünüyorsun?" Dikkatlice bakarak yüzümü okumaya çalışıyordu. "Yani eğer hamileysem... Bir sıkıntımız olmayacak, değil mi?"

Bunu sormak zorunda hissetmesi bile beni afallattı.

"Tabii ki bir sıkıntımız olmayacak." Çenesini avucuma alıp gözlerinin içine baktım. "Elbette çok büyük bir şok olacak ama ne yaptığımızı bilmiyor değiliz ya. Curcunaya bir tane daha eklenmesi... Sadece daha iyi hale getirecek. Belki."

Gülümsemesi kocaman ve rahatlamıştı.

Alnını öptüm. "Hadi gidip çubuklara işeyelim."

---

* Cinsel yolla bulaşan hastalık. (ç.n.)



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

✲✲✲

"Regl olmadığımda buna inanamadım. Krampların başlamasını bekleyip durdum, takvimimi defalarca kontrol ettim ve en sonunda kafama dank ettiğinde vay be diyerek kalakaldım! Anlıyor musun?"

Chelsea motor gibi konuşuyordu. Üç teste de işerken konuştu ve onları beklerken nefes almak için bile durmadı. Cıvıldayan, muhteşem bir kuş gibi odada dolaşırken çamaşırları kaldırdı, şifonyerdeki şeylerin yerini değiştirdi. Kıpırdamadan duramıyordu.

"En azından ilk yılı için bebeğin burada bizimle olmasını isterim diye düşünüyordum. Doğdukları zaman öyle ufak oluyorlar ki çok uzakta olmak istemem. Odamızı büyütmek için tadilat yaptırmamız gerekir mi bilmiyorum, bu berbat olur ama dokuz ayımız var. Zamanımız olacak."

Zihni dönüp dururken ağzım yukarı doğru kıvrıldı. "Epeyce zaman olacak." Saatimi kontrol ettim. "Zamandan bahsetmişken..." Başımı banyoya doğru eğdim.

Chelsea yanımda resmen titriyordu. "Bakamam! Sen bakmalısın, git sen bak."

"Tamam, tamam. Bakıyorum." Testleri almak için bitişikteki banyoya giderken güldüm.

Chelsea'nin sesi peşimden beni takip etti. "Çocuklar kafayı yiyecek. Regan ve Ronan heyecanlanır, muhtemelen Riley de bir yıl içinde üniversiteye gideceğine..."

Yavaş adımlarla, karnıma çöreklenen bir ağırlıkla yatak odamıza döndüm.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Chelsea..."

"... memnun olur. Müzedeki amirimle konuşmam gerekecek. Acaba..."

"Chelsea." Bu defa sesim daha katıydı, gülümsemesi bana döndü. "Negatif."

Gülümsemesi donakaldı. "Ne?"

"Negatifler. Hepsi."

Yanakları pembeleşti, anladığı yüzünden belli olurken gülümsemesini de beraberinde götürdü.

"Ah."

Elimdeki testlere göz attı ve karnımdaki o ağırlığın yerini boş, kasvetli bir his aldı.

Chelsea boğazını temizleyip omzunu kaldırdı. "Şey, sanırım bu iyi haber o zaman."

"Sanırım."

Fakat iyi haber gibi gelmiyordu.

Büyük bir soluk koyuverdikten sonra beyaz çubukları benden alıp çöp kutusuna attı. Sonra odada hızla hareket ederek az önce düzenlediği şifonyeri yeniden düzenlemeye koyuldu.

"Tabii ki öyle. Yani ihtiyacımız olan son şey..." Başını iki yana salladı. Sırtı dönük olduğu için yüz ifadesini okuyamadım. "Regl tarihimi yanlış hesaplamış olmalıyım. Aptalım. Daha dikkatli olacağım."

"Chelsea."

Başını eğik tutarak dönüp kapıya doğru yöneldi. "Çamaşırları halletmem lazım. Rory'nin yarın formasına ihtiyacı olacak ve..."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapıya varmadan önce kolumu uzatıp onu yakalayarak kendime doğru çektim. Yüzünü göğsüme yapıştırdıktan bir saniye sonra derin, boğuk bir hıçkırık sesi geldi.

Chelsea ağlayan ya da surat asan biri değildi. Kavgacıydı ve kadınsı, dayanıklı, her zaman en iyisini yapan türden bir sertliği vardı. Ayrıca ağlamak için bir nedeni olmasın diye elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Çünkü ben de çetindim. Serttim. Hatta kimisi nasır tutmuş bile derdi. Söz konusu onun gözyaşları olana kadar.

Gözyaşları her defasında beni enkaza çeviriyordu.

Bir dakika sonra hıçkırdı. "Neden ağladığımı bile bilmiyorum."

Başının arkasını okşadım. "Hayal kırıklığına uğradığın için ağlıyorsun. Çünkü kısa bir an için bile olsa bir bebeğimiz olduğunu düşündün ve bundan mutlu oldun. Bebek sahibi olmak *istiyorsun*." Sözleri söyledikten bir saniye sonra bir şeyi fark ettim. "Ben de istiyorum."

Başını hızla kaldırıp yüzümü araştırdı. "İstiyor musun?"

Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim. "Şey, birkaç dakika öncesine kadar istemiyordum. Fakat şimdi... Evet... Senin gözlerine ve benim şen şakrak kişiliğime sahip bir çocuğumuz olması fikri..."

Bu onu güldürdü çünkü bana birçok şey denilse de şen şakrak asla listede olmayacaktı.

"...bu inanılmaz olurdu, Chelsea."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Yani ne diyoruz? Bebek sahibi olmaya mı çalışacağız? Ciddi ciddi?"

Zamanı sömüren sorumluluklara biraz daha eklemede bulunduğum, aile durumumuza daha fazla stres eklediğim için


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bazıları kafayı sıyırdığımı söyleyecekti. Özellikle de en sonunda kontrolü sağladığımızı hissetmişken.

Ama... Siktir et gitsin.

"Evet, öyle diyorum. Hadi yapalım." Sonrasında aklıma bir şey gelince ekledim. "Yani eğer sen de istediğinden eminsen. Bu benden çok seni etkileyecek. Bunu düşünmen lazım."

Chelsea düğünümüzden önce sanat tarihi bölümünden mezun olarak diplomasını almıştı. Smithsonian'ın ufak bir yan kuruluşundaki işinden gerçekten hoşlanıyordu ama haftada birkaç gün bakıcı yardım ediyor olsa bile, benim çalışma saatlerimin esnek olmaması yüzünden sadece yarı zamanlı olarak çalışabiliyordu. Yeni bir bebeğin gelmesi, bunu da yapamayabileceği anlamına geliyordu. En azından bir süreliğine.

Chelsea uzun kollarını boynuma dolayıp parmak uçlarında kalkarak beni öptü. Öpücüğü hem tatlı hem de ateşliydi. Muhtaç olduğu kadar hassastı da. Geri çekildiğinde gözlerinde hâlâ yaşlar vardı ama yaşların bazıları mutluluktandı.

"Hadi bebek yapalım, Jake."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 3

## Eylül

Bebek yapmaya çalışmanın zor bir iş olduğunu söyleyen her kimse aklını yitirmişti. Seks hayatımız önceden de ateşliydi fakat Chelsea'nin doğum kontrolünün etkinliği kaybolduğu anda seks hayatımız uçuşa geçti. Karım yaratıcı bir kadındı –bir küratör olduğu kadar karakalem ressamıydı– fakat düzüşmemiz için bulduğu yaratıcı yollar tamamıyla olağanüstüydü.

Her zaman yaptığımız şafak öncesi sekse ek olarak duş seksi, öğle arasında masamda yaptığımız ofis seksi, çamaşır makinesinin tepesinde yaptığımız çamaşır odası seksi, market alışverişini yerleştirirken yaptığımız kiler seksi vardı. Hatta holdeki dolabın bile hakkından gelmiştik, daracık olsa da tam anlamıyla muhteşemdi.

Sonra bir akşam en iyi dostlarım, şirketteki ortaklarım ve iki yaşındaki Samuel'in ebeveynleri olan Stanton ve Sofia'yla akşam yemeği yemiştik. Dördümüz birlikte üç şişe şarabı devirdik; eve döndüğümüzde çocuklar çoktan uykuya dalmış-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lardı. O yüzden Chelsea'yi oturma odasındaki tekli koltuğa dayayıp sert ve pis bir şekilde becerdim.

Söylemeye gerek yok, tüm o haftaları mutlu bir şerefsiz olarak geçirdim.

***

Chelsea ile ikimiz bebek yapmakla meşgulken ekibin geri kalanı da "En Güzel Ay'ın" gelişini inkâr etmekle meşguldü. Yetişkin hayatımın çoğunda takvimim bir savunma avukatı olarak kariyerimle ilgiliydi; kefalet duruşmaları, sanığın mahkemeye çağrılması, dilekçeler, duruşmalar. Hangi ayda olduğumu anlamazdım bile çünkü her ay birbirinin aynısıydı.

Chelsea'ye ve McQuaidlere kapıldığımda bu değişti.

Şimdi muhtaç çocuklarla dolu bir evde geçen uzun, sıcak bir yazın ardından eylül ayını sabırsızlıkla bekliyordum. Tıpkı bütün dünyadaki ufaklıkların Noel'i beklemesi gibiydi. Okula geri dönüş tanıtımları göz alabildiğine uzanıyordu ve havada çocukların çaresizliği vardı. Eylül güzel bir aydı.

Sadece... okul gereçleri için yapılan alışveriş dışında.

İşte o bok gibiydi.

"Bu yanlış," dedi Rosaleen. Elimdeki dosyaya burnunu buruşturarak baktı.

LİSTE'yi kontrol ettim. Evet, büyük harflerle...

"Yeşil işte. Nasıl yanlış olabilir?"

Kolum kadar uzun eşya listesini işaret etti. "*Limon* yeşili diyor. Bu *sarımsı* yeşil."

Bu siktiğimin okulu ciddi miydi?



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tepem atınca dosyayı dükkânın felakete dönmüş rafına tıkıştırıp alışveriş arabasını koridorda ilerlettim.

Regan, Chelsea'ye, "Bu kutuda on boyama kalemi var, anne. LİSTE'de sekiz tane gerektiği yazıyor," diye açıkladı. Chelsea de benim hissettiğim kadar bezmiş görünüyordu.

"Sekiz boyalı kutuları yok, Regan."

Tıfıl omzunu silkti. "O zaman başka mağazaya gitmemiz gerekiyor."

Bu listeleri yapanların gerçekten çocuk sahibi olmasına imkân yoktu. Vurulmaları gerekiyordu. Şu anda biri o kişileri vursa vuranı savunurdum, hem de bedavaya. Sadece söylüyorum.

Rory bana bir sözlük verdi. "Bunda sadece on dokuz bin kelime var, bana yirmi bir bin kelimelik versiyonu lazım." Sonra pis pis güldü. "Yıla hazırlıksız başlamak istemem. Olabildiğince hazırlıklı olmak isterim."

Bir yönden haklıydı.

"Jake!" Raymond koridorun ucundan bana doğru koşturdu. "Bu bilimsel hesap makinesini alabilir miyim? Harika!"

Elindeki hesap makinesine göz attım, hayatım boyunca gördüğüm tüm hesap makinelerinden daha çok tuşu vardı. Sadece Raymond bir hesap makinesinin tuşları için heyecanlanırdı.

"Tabii evlat."

"Süper!"

Alışveriş arabamı karımın arabasına doğru ittim. "Nasıl gidiyoruz?"

İçini çekti. "Yirmi tanesi gitti, yüz kadar kaldı. Ayrıca epik sırt çantası seçme efsanesi bunlara dahil bile değil."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben okuldayken bu kadar çok saçmalığa ihtiyaç duyduğumu bile hatırlamıyordum. Cebimde kalemim varsa iyi bir gündü.

Chelsea kol çantasını kaldırıp altındaki kutuyu gösterdi. Hamilelik testiydi. "Bunu bizim için aldım. Regl olmam gereken zamandan beş gün önce sonuçları gösterebildiğini söylüyor, yani henüz regl günüm geçmemiş olsa da yarın sabah testi yapabiliriz. Umarım olur."

Gözleri umutla parladı. Heyecanla. Sofia, Samuel'e hamileyken sabah bulantıları oluyordu. Hem de çok. O yüzden Chelsea'nin omzunu sıktım. "Endişelenme. Yapma şeklimize bakarsak yakında için dışına çıkana kadar kusuyor olacaksın."

Gülümsedi.

Sonra bir şeyi hatırlayınca güzel yüzünde düz bir ifade belirdi. "Hazır lafı açılmışken, bugün Riley'le konuşmalısın. Unutmadın, değil mi?"

"Hayır, unutmadım. Ne yazık ki."

Chelsea –son zamanlarda aklımızda sadece seks ve hamilelik olduğu için– Riley'le güvenli seks konusunda konuşmamızın önemli olduğunu düşünmüştü.

Biz derken de beni kastediyordu.

Genç kızların bir erkekle konuşmasının pozitif etkisi olduğuna dair bir şeyler okumuştu, o yüzden de bu bilginin bir erkekten gelmesinin çok daha etkili olacağını düşünüyordu.

Anlıyordum. Sadece bu zamana kadar yaptığım en tuhaf, en rahatsız edici konuşma olacaktı. Kaldı ki çok delice konuşmalar yapmıştım, bana güvenin.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Chelsea elini göğsümde gezdirdi. "Sorun ne? Senin gibi iriyarı, sert bir adam genç bir kızla konuşmaktan korkuyor mu?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Korkmak mı? Hayır. Sadece onu One Direction konserine götürdüğüm günleri güzel günler olarak anacağım hiç aklıma gelmezdi."

Chelsea kahkaha attı. Sonra köpekli bir not defterine bakması için onu çağıran Regan'ın yanına gitti.

Alışveriş arabamda oturan Ronan, "Sıkıldııım," diye inledi.

"Neredeyse bitti."

"Bu boktan." Kaşlarını çattı.

Sahip olduğum en 'ebeveyn' sesimle, "*Boktan* deme," dedim. "Güzel bir kelime değil."

Şeytani sevimlilikteki mavi gözleriyle bana baktı. "Ama boktan."

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. Çünkü çocukların bu yaşlarda sahip olduğu, sözlerinin ağırlığını veya fikirlerini gölgelemeyi öğrenmeden önceki açık dürüstlüklerine karşı bir zaafım vardı.

Başını okşayıp gür, sarı saçlarını karıştırdım. "Evet, öyle."

***

O öğleden sonra acıya göğüs gerdim ve Riley'nin yatak odasının kapısından başımı uzattım. Elinde telefonla yatağında uzanıyordu.

"Selam."

Kulaklığını çıkardı. "Selam. N'aber?"

"Bir saniyen var mı?"



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzun kirpikli gözleri kısıldı. "Ben yapmadım."

Önceden inkâr, daima şüpheli bir durumdu.

"Ne yapmadın?"

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsan onu. Ben değildim."

"Kenara yazdım." Başımla misafir yatak odasını gösterdim. "Hadi."

Kalkıp peşimden geldi, kahverengi kıvırcık saçlarını dağınık bir topuz yaptı. Birkaç kapı ötedeki sarı duvarlı misafir yatak odasına girdikten sonra kapıyı arkamızdan kapattım. Riley, kıymetli zamanını boşa harcıyormuşum gibi hafiften öfkeli bir iç çekişle yatağa oturdu. Benim bunun yerine yapmayı tercih edeceğim yüz tane şey yokmuş gibi. Mesela anestezisiz kanal tedavisi yaptırmayı tercih ederdim.

Kollarımı göğsümde bağlayarak ona baktım, mahkemede bir tanıkla konuştuğumu hayal ediyordum. Sakin, soğukkanlı ve dengeli olmak, işte benim işim buydu. Bunda da çok iyiydim.

"Eee... sen ve Peter... O iş nasıl gidiyor?"

Alnı kırıştı. "Ee, iyi?"

"Lise yılları için altı ay uzun bir zaman."

"Sanırım."

"Şeker yıldönümü falan mı oluyor?"

Artık daha da tuhaflaşmıştı. "Neden bahsediyorsun, Jake?"

"Tamam, mesele şu: Halan ve ben, Peter'la ikinizin... epey ciddileştiğinizi fark ettik. Ve... *güvenli* olduğunuzdan emin olmak istiyoruz."

Kullandığım kelime havada ağır bir şekilde kaldı. Kuzen It'in kokuşmuş osuruklarından biri gibiydi.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riley'in yüzü çarpıcı bir ateş kırmızısına dönüşmeye başladı. "Aman Tanrım! Bu gerçekten oluyor mu?"

Burun kemerimi sıktım. "Biliyorum biliyorum, bu berbat." Sonra gözlerimi açıp ona en bariz gerçeği söyledim. "Fakat bu önemli, Riley."

Gözlerini yere diktikten sonra sessizce nefesini vererek konuştu. "Tamam. Fakat ben seks konuşmasını yaptım zaten. Annemle *yıllar önce. Güvenli* olmayı biliyorum."

İşte göz devirmesi de geldi, zaten an meselesiydi.

Başımı salladım. "Bilmekle uygulamak aynı şey değil. Özellikle de lisedeysen." Şifonyerin çekmecesini açıp içinden bir kutu prezervatif çıkardım. "Bu hep burada olacak. Kullanman için. Hiçbir soru sorulmayacak. Gerektiğinde ben veya halan kutuyu yenileyeceğiz. Yine hiçbir soru sorulmayacak, Riley."

Güven bana, onlar duymak istemediğim cevaplardı.

"Açık olmak için söylüyorum, seks yapmanın bizim için sorun olmadığını söylemiyoruz. Gerçekçi davranıyoruz ve kendini korumanı istiyoruz. Yani yaptığında."

Prezervatifleri çekmeceye geri koyup duvara yaslandım. Riley beni izlerken kollarımı tekrar kavuşturdum.

"Bazı erkekler prezervatif kullanma konusunda sana sıkıntı çıkarabilir. Bir erkek olarak sana dosdoğru söylüyorum. Siktir et onları."

Kendi sözlerimin yankısı aklıma giriverdi.

"Öyle değil, sikme! Onları sikme. Asla."

Siktir, bunda çok kötüydüm.

Riley'nin ağzından çabucak tuhaf bir kahkaha kaçtı.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenemdeki kirli sakalı sıvazlayıp sözlerimi dikkatle seçtim. "İkiyüzlülük yapıp da sana evlenene kadar bekle demiyorum..."

Gerçi bu baştan çıkarıcıydı.

"Sadece hatırlamanı istiyorum... Hazır hissetmeden önce seks yapan insanlar zarar görebilir. Beklemekten kimseye zarar gelmez."

Hiçbir şey söylemedi ve ben de söylemesini beklemiyordum; fakat yüzündeki düşünceli bakış dile getirmediği her şeyi söylüyordu. Beni dinliyordu.

"Eğer birisi sana baskı yapar veya seni incitirse..."

Onları bir ağaca bağlayıp diri diri yakarım.

"... eğer herhangi bir sorun veya merak ettiğin bir şey olursa... bizimle konuşabilirsin. Bana da halana da anlatamayacağın hiçbir şey yok. Anlıyor musun?"

Başını salladı. "Anlıyorum."

Çenemi eğdim. "Güzel."

Riley ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdük. Yarı yolda duraksadı. "Çok açık fikirli davrandın Jake. Ayrıca Chelsea Halamla ikinizin bu durumda cinsiyet rollerini değiştirmenizi takdir ediyorum."

Yaptığımız bu muydu?

"Ama... bu konuşmayı bir daha hiç yapmayalım. Nasıl olur?"

Ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı. "Yüce Tanrım, evet. Harika olur."

Başparmağını havaya kaldırıp gülümsedi. Ufacık ve hâlâ utangaçtı ama yine de bir gülümsemeydi.

"Süper."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

✲✲✲

Ertesi sabah Chelsea'yle birlikte birkaç hafta önce bulunduğumuz yere geri döndük. Yatak odamıza çekilip gebelik testinin sonucu için üç dakika bekledik. Chelsea bu defa daha durgundu, beklentisinin dizginlerini sıkıca tutuyordu.

Yatağa oturup elimi bacağıma vurarak "Iron Man" melodisini çaldım. Endişe benim aşina olmadığım bir histi ama şu anda hissediyordum. Çünkü bunu istiyordum. Çünkü onu çok mutlu edecekti.

Kendim için de istiyordum.

Chelsea kızıla çalan kahverengi buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıp önümde ayağa kalktı. "Zamanı geldi. Benim bakmamı ister misin?"

Kalçalarını kavrayıp onu bacaklarımın arasına çektikten sonra göğüs kafesine bir öpücük kondurdum.

"Ben yaparım."

Bu defa banyodan çıktığımda bunu gülerek yaptım. Kocaman ve gururlu bir gülümsemeydi. Ciddi ciddi baş döndürücüydü.

Chelsea sözcükleri söylemem için beklemedi. Gülümsememe tek bir bakış attıktan sonra kendini kollarımın arasına attı.

Çünkü hamileydik.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 4

## Kasım

Chelsea hamile kalmadan önce bu kadar çok seks yapmamız iyi bir şeydi. Sonraki haftalarda –seks partilerimiz hüzünlü bir sona kavuşunca– katlanmayı daha kolay hale getirmişti. Chelsea'yi ele geçiren ilk şey yorgunluk oldu. Resmen bir yük treni gibi çarptı. Ağzımı bacaklarının arasına yapıştırmam bile onu uyandıramadı.

Bunu kişisel olarak algılamadım.

Sonra kusma başladı. Sabah bulantıları öğlen geliyordu, büyük resme bakacak olursak da en iyisi buydu. Çünkü sabahları genelde müzede oluyordu, bu da haberleri çocuklardan saklamayı kolaylaştırıyordu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olana kadar onlara söylemeyecektik; Chelsea'yle ortaklaşa aldığımız bir karardı. Beş hamilelikten biri ilk trimesterde* düşükle sonuçlanıyordu, eğer başımıza öyle bir trajedi gelirse ve çocukların da haberi olursa asla yakınına gitmek istemediğimiz çirkin şeylere sebep olabilirdi.

* Gebelikte her üç aylık periyoda verilen isimdir, toplam üç trimester vardır. (ç.n.)



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O yüzden ilk aylarda kimseye söylemedik. İlk doktor randevusuna onunla birlikte gittim. Kalp atışını duyduğunda ağladı, ilk ultrasonda daha da çok ağladı.

Ben ağlamadım. Ekranda gri bir leke görmek ve *vouş vouş* sesi duymak benim için bir anlam ifade etmiyordu. Bunu daha *gerçek* hale getirmiyordu.

Gerçi bu düşüncemi kendime sakladım. Çünkü malın teki değildim.

***

"Büyük bir haberim var."

Ilık, güneşli bir perşembe öğleninde Brent, Stanton, Sofia ve ben öğle yemeği yemek için işyerimizden birkaç blok ötedeki bir barda toplanmıştık. Brent duyurusunu yaparken dirseklerine dayanarak öne doğru eğildi, yaramaz bebek mavisi gözleri dikkat kesildiğimizden emin olmak için üzerimizde gezindi.

Eğer Peter Pan büyümeye karar vermiş olsaydı Brent gibi görüneceğini tahmin ediyordum. Brent'in hep gamsız, rahat bir tavrı vardı. Bir buçuk yıl önce evlenmesi bunu sadece daha çok ortaya çıkarmıştı. Çünkü artık bir suç ortağı vardı.

Brent ve Kennedy hafta sonları sürekli seyahat ediyordu: akarsu raftingi, paraşütle serbest atlama, *Antiques Roadshow* kitabındaki gibi antika peşine düşmeleri; hepsini yapmışlardı.

Arkadaşım, yüzünden silinmeyen bir gülümsemeyle duyurdu. "Kennedy hamile."

Sofia çığlık atıp ayağa fırlayınca uzun, kara saçları savruldu, Brent'i çekip sıkıca sarıldı. Stanton bardağını kaldırdı, ben de masanın karşısından uzanıp Brent'in sırtına vurdum.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tebrikler."

"Bu harika adamım."

Yüzümde pis bir gülümsemeyle arkama yaslandım. "Annen haberi nasıl karşıladı? Kafayı yedi mi?"

Brent ergenliğe girdiğinden beri Bayan Mason bir torun için yanıp tutuşuyordu.

"Henüz ailelerimize söylemedik. *Öldüren Cazibe* filminden çıkmış gibi davranmasını mümkün olduğunca önlemeye çalışıyorum. Fakat yakında onlara söylememiz gerekecek. Kennedy'nin ne kadar minyon olduğunu biliyorsunuz, şimdiden belli olmaya başladı. Eğer annesi kilosu hakkında bir yorum yaparsa en sonunda gidip kendini becermesini söylemek için mükemmel bir fırsatım olacak." Limonatasından bir yudum aldı. "Şükran Günü yemeğini tuhaf bir hale getirebilir."

*Sürtük* kelimesinin pek hayranı sayılmazdım, fakat bu etiketi hak eden bir kadın varsa o da Kennedy'nin annesi Mitzy Randolph'tu.

"Kaç aylık?" diye sordu Sofia.

"Üç buçuk aylık." Brent'in gözlerinde içimi ısıtan ve kıpır kıpır ettiren bir ışık vardı.

Öyle sıcak ve kıpır kıpır hissettim ki Chelsea'nin ilk trimesterinin bitmesine daha birkaç gün olsa da kendimi konuşurken buldum. "Madem güzel haberleri paylaşıyoruz, sanırım size söylemeliyim... Chelsea de hamile."

Sofia daha fazla çığlık attı ve Stanton derin, tebrik eden kahkahalar attı.

Brent'ten aldığım karşılıksa, "Dostum, *boku* yedin," oldu.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hey," dedim ona. "Hızlı düşün."

Sonra da iki elimle birden ortaparmağımı gösterdim.

Kahkaha attı çünkü arkadaşlarınıza da bunu yapamıyorsanız...

"Neden senin karının hamileliği İsa'nın dünyaya yeniden gelişi gibi oluyor da Chelsea'nin hamileliği bana boku yediriyor?"

Cidden umursadığımdan değildi ama düşünme şekli genelde eğlendirici oluyordu.

"Çünkü benim zaten kenarda bekleyen altı çocuğum yok. Yani, lanet olsun Riley bir ayağı dışarıda bir yetişkin ve resmen onun yerine başkasını getiriyorsun." Tek elini havaya kaldırdı. "Bunu söylediğime göre, eğer düzinelerce çocuğu olması gereken biri varsa..."

"Sanırım yedide duracağız," diyerek araya girdim.

"... o da sen ve Chelsea'dir. Tebrikler koca adam."

"Sağ olun."

"Sizinki kaç aylık?" diye sordu Sofia.

"Pazar günü on iki haftalık olacak. Haziranda da doğum var."

"Doğum günleri aynı olabilir," dedi Brent. "Belki doğduktan sonra onları birbirine ayarlamalıyız. Eğer evlenirlerse akraba oluruz."

"Cinsiyetleri aynı olabilir, dâhi."

Omzunu silkti. "Artık o da yasal."

"Evet," diyerek alayla ses çıkardım. "Ve ayarlanmış bir evlilikten daha ürpertici bir şey yok."

Brent ellerini havaya kaldırdı. "Eğer Kennedy ve ben ailelerimizi dinlemiş olsaydık çok uzun zaman önce ilişkimizin keyfine varırdık, onu demek istiyorum."


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Eğer bakıcı arayacak olursanız Presley buradayken fazladan para kazanmaya hevesli oluyor," dedi Stanton.

Presley, Stanton'ın lise aşkı Jenny'den olan on yedi yaşındaki kızıydı; yılın çoğunu annesi, üvey babası ve iki küçük erkek kardeşiyle birlikte Mississippi'de geçiriyordu. O iki kardeşi ve Samuel'le ilgilenmekten kendi kreşini bile işletebilirdi.

"Ah, çok heyecanlıyım!" Sofia ellerini birbirine çarptı. Sonra kocasına bakarak konuştu. "Her şey tıpkı konuştuğumuz gibi oluyor."

"Konuştuğumuz gibi derken?" diye sordum.

Stanton başını salladı. "Tabii. Samuel bebeklik evresinden çıkıyor ve biz başka bebek sahibi olmayacağız..."

Sofia onun cümlesini bitirdi; çünkü onların ilişkisi böyleydi.

"... bebek hevesimizi alabilmek için ikinizin bir şey yapmanızı bekliyorduk..."

"... ve sevip size geri verecektik," dedi Stanton.

Birlikte başlarını salladılar.

Sofia bardağını kaldırdı. "Sonraki neslimize; ebeveynleri gibi akıllı, yetenekli ve güzel olsunlar."

Buna hep birlikte içtik.

Artık sırrı açtığım için Chelsea'yle çocuklara söyleme vaktimiz gelmişti.

Bu ilginç olacaktı.

✲✲✲



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Altısı birden masanın etrafında oturuyor ve... suçlu görünüyorlardı. *Niye ki?* B hücresinin önünde dizilen, tuvaletin altına yapıştırdıkları kaçak eşyaların gardiyanlar tarafından bulunmamasını uman mahkûmları anımsattılar. Gözlerimi kısarak hepsine bir bir bakarken bilmediğim şeyin ne olduğunu merak ettim.

Chelsea masanın üzerinden elimi tutarak, "Bu akşam sizinle konuşmak istedik çünkü bazı heyecan verici haberlerimiz var," dedi.

Sorgulama başka bir zamana kalmak zorundaydı.

Riley kocaman gözlerle, "Tatil için Aruba'ya mı gideceğiz?" diye sordu.

"Hayır," dedim ona.

Rory, "Florida?" dedi.

Chelsea, "Tatille ilgili değil çocuklar," diyerek onları hayal kırıklığına uğrattı.

"Başka bir köpek mi alıyoruz?" dedi Regan umutla.

Chelsea'yle aynı anda, "*Hayır*," dedik.

"Millet, çenenizi kapatın ve dinleyin." Raymond hep yardımcı olandı.

Chelsea'nin gözleri çocukların üzerinde gezindi, çocukların beklentilerini resmen hissedebilirdiniz. "Jake ve benim bir bebeğimiz olacak!"

Başta kimse konuşmadı. Ya da kıpırdamadı.

Sonra Raymond sordu. "Evlat mı ediniyorsunuz?"

"Hayır tatlım," diye cevap verdi Chelsea. "Hamileyim."


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Riley sandalyesinden fırlayıp bize sarılan ilk kişi oldu. "Tebrik ederim, bu harika."

Regan tamamen hayal kırıklığına uğrayarak, "Gerçekten bir köpek daha istiyordum," dedi.

Rosaleen öne doğru eğildi. "Hamile kalmak için doktora mı gittiniz? Jackie Barbacoa'nın iki annesi gibi?"

"Hayır..."

Bunu düşündü. Rory daha fazla açıklama istiyordu.

"O zaman bu nasıl oldu?"

Chelsea bana göz attıktan sonra çocuklara bakarak omzunu silkti. "Eski usul yollardan."

Rory elini karnına koydu. "Kusacağım."

İşte o anda hepsi bir ağızdan konuşmaya başladı. Raymond dışında, o sessizce arkasına yaslanarak oturdu. Sersemlemişti.

Regan, "Eski usul ne?" diye sordu.

"Vay canına," dedi Rosaleen.

"Hayır, ben cidden kusacağım."

"*Eski usul* ne demek?"

Ronan sandalyesinde ayağa kalktı. "Artık en küçük ben olmayacak mıyım? Birinin patronu mu olacağım?"

"Bu doğru," dedim ona.

Yumruğunu havaya savurdu. "Evet!" Sonra bağıra bağıra masanın etrafında koşturmaya başladı. *"Patron olacağım, patron olacağım..."*

Bu esnada Rory köşedeki şemsiyeliğe doğru koşturup öğürmeye başladı.



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Öğğk, öğğğk..."

"Biri bana eski usulün ne olduğunu söylesin!" diye bağırdı Regan.

Rosaleen bıkkınlıkla açıkladı. "Bir erkek ve bir kadın âşık olduğunda erkek penisini kadının vajinasına sokar ve dokuz ay sonra vajinadan bir bebek çıkar."

Regan bana bir canavarmışım gibi baktı.

"*Penisini* annemin *vajinasına* mı soktun?"

Tanrım, bu olay çok hızlı bir şekilde raydan çıkmıştı.

"Bunu neden *yaparsın* ki?"

"*... Patron olacağım...*"

"Büyüdüğünde bu konu hakkında konuşacağız."

"Öğğğk, öğğğk..."

"Şimdi de senin içinden bir bebek mi çıkacak?!"

"Tam olarak öyle değil."

"Hiç olgun değilsin, Regan."

"Kapa çeneni, Rosaleen."

"Öğğğk..."

Ronan son noktayı koydu. "Vajinan ne kadar büyük, anne?"

Ben de yardımcı olmaya çalıştım.

"O kadar büyük değil."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Chelsea'nin başı hızla bana döndü. Aynı anda kahkahalara boğulduk.

Tek eliyle gözlerini kapatarak çocuklara elini salladı. "Delisiniz. Hepiniz delisiniz."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat çocuklar onu dinlemiyordu bile.

Kaos devam ederken kolumu Chelsea'nin omzuna doladım, onu kendime doğru çekerek şakağını öptüm. "Sanırım iyi gitti."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 5

## Aralık

Aralık ayının ilk haftasında Chelsea'nin ufacık, sert bir karnı vardı. Sabah bulantıları azalmıştı ve kendini her zamankinden daha iyi hissediyordu. Öyle ki müzedeki patronunun verdiği fazladan işi kabul etmesine bile yetti; erken saatlerde gidiyor ve kalabildiği kadar geç saate kalıyordu.

Ayrıca yediği şeyler konusunda da hafiften takıntı yapıyordu. İşlenmiş veya organik olmayan ürünlerden uzak durmaya kararlıydı ama biraz dil dökmemle birlikte pes edip bir bardak tam yağlı sütle birlikte aşerdiği çift dolgulu Oreo'dan yedi.

Tam o sırada ben ulusal basında yer alan büyük bir dava aldım. Bir dizi banka soygunuyla alakalıydı ve müvekkilimin tanığı olsa da savcının elinde suç işlenirken takılan bir kar maskesinden alınmış sağlam bir DNA örneği vardı. Eskiden olsa can atarak alacağım bir dava olurdu, bir meydan okumaydı. Bitiş çizgisinde hukuk alanında şöhret vaadi olan bir düello eldiveniydi. Daha fazla kurcalamaktan, duruşmalardan ve rakibime baskın çıkacağım manevralardan keyif almadığı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mı söylesem yalan söylemiş olurdum. Gündüzleri ofisteyken bunu yapmak kolaydı ama penceremin dışındaki gökyüzü kararıp da gece çökünce bana daha çok bir baş ağrısı gibi geliyordu.

Çünkü eve gitmek istiyordum. Köpeğimi sevmek, çocuklarımı görmek ve karımla birlikte olmak istiyordum.

Noel'e bir hafta kala, bir gece epey erken toparlandım. Yedi buçuğa geliyordu. Ön kapıdan içeri girdiğimde Kuzen It ayakkabılarıma saldırdı, ev oturma odasındaki yanan şömineden gelen odun ve sıcak, zencefilli kurabiye kokusuyla doluydu. Yemek odasından gürültülü kahkaha sesleriyle birlikte bağırış çağırışlar geliyordu, o yüzden evrak çantamı bırakıp oraya gittim. Çocuklar masanın etrafında toplanmıştı; Stanton, Sofia, Presley, Samuel, Brent ve Kennedy ile birlikte.

Masanın üzerinde beyaz krema kâseleri ve rengârenk şekerler vardı, kırmızı-beyaz çizgili nane şekerleri masanın her yanına saçılmıştı. Yaklaşık iki düzine dikdörtgen şeklinde kahverengi kurabiye vardı.

Brent, "Tatlım, eve gelmişsin!" diyerek beni karşıladıktan sonra Kennedy'nin kremayla kaplanan parmaklarını ağzına soktu.

Regan, Ronan ve Rosaleen üzerime atılıp aynı anda konuşmaya, yaptıkları şeyleri göstermeye başladılar. Sözlerini yarım yamalak anlayabiliyordum. Sonra Chelsea kırmızı-yeşil bir mutfak önlüğüyle içeri girdi, elinde kahverengi, dikdörtgen kurabiyelerden bir tepsi vardı.

"Hey!" dedi heyecanla. Tepsiyi bırakıp dudaklarıma öpücük kondurmak için uzandı.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Neler oluyor?" diye sordum.

Masaya göz attı. "Zencefilli kurabiye yapma işini abarttım. O yüzden bir ev yapmak yerine kasaba inşa ediyoruz."

Stanton masanın ucundaki buz kovasından soğuk bir bira alıp bana uzattı. "Partiye hoş geldin."

Sofia'nın gıdıklayıp Portekizce bir şeyler mırıldandığı Samuel kıkırdadı. Sonra da annesinin ağzına bir şeker tıktı.

"Şuna bak, Jake." Rory önündeki yarısı inşa edilmiş binayı gösterdi. "Brent'le birlikte hukuk şirketi yapıyoruz. Becker, Mason, Santos, Shaw ve *McQuaid*: Kulakta hoş bir tını bırakıyor, sence de öyle değil mi?"

Ben cevap veremeden Kennedy araya girdi. "Savcı olmayı düşünmelisin, Rory. Harika bir ofisimiz var."

Brent alaylı bir ses çıkardı. "Onu dinleme, yalan söylüyor. Ofisi bok gibi küçük."

Kennedy, Brent'in burnuna bir parça krema attı.

Fakat Brent hiç takılmadı bile. "Şimdi onu yalayarak temizlemen gerekecek, karıcım."

Kennedy kremanın tam ortasına kırmızı bir bonibon ekledi. Bunu gören Regan, "Yemek savaşı!" diye haykırdı.

"Hayıııır!" Chelsea kahkaha attı. "Yemek savaşı yok."

Brent karısına bakarak başını iki yana salladı. "Çok kötü bir örneksin."

Kennedy ona dil çıkardı.

Raymond masanın diğer ucundan, "Presley ve ben kongre binasını yapıyoruz," dedi. "Birlikte."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra on yedi yaşındaki kızın arkasından başparmağını kaldırıp kaşlarını oynattı. Aşkı hâlâ tüm gücüyle sürüyordu.

Chelsea elimi tuttu. "Gelsene, otur bir yere. Biz ne yapalım?"

Bazen etrafıma bakıp buraya nasıl geldiğimi merak ediyordum. Bu nasıl benim hayatım olabilirdi? Her şey öyle hızlı değişmişti ki. Fakat sonra merak etmeyi bıraktım. Çünkü bu hayatın nasıl benim olduğu hiç önemli değildi. Benim olduğu için deli gibi mutluydum.

"Hadi evimizi yapalım," dedim Chelsea'ye.

Gözleri parladı. "İyi düşündün. Hadi yapalım."

***

Noel sabahı saat dörtte çocuklar yatak odamıza geldi. Kapıyı tıklatmadan gelmelerine izin olan tek gündü. Yerler hediye paketleriyle kaplandığında, köpek ve çocuklar yeni oyuncaklarını çözmekle meşgulken Chelsea'yi sıcak bir fincan çayla kanepeye oturttum. Ardından Roseleen'le birlikte ordumuzu doyurmak için çilekli ve yabanmersinli pankekler yapmaya başladık.

Ben çilekleri doğrarken Roseleen koca bir kâse hamuru çırptı.

Durup dururken, "Sence bebeği bizi sevdiğinden daha çok mu seveceksin?" diye sordu.

Elimdeki bıçak donakaldı. "Ne?"

Omzunu silkince sarı bukleleri zıpladı. "Eğer seversen bunu anlayışla karşılarız."

Doğru düzgün bir cevap toparlamam bir saniyemi aldı.


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hani okulda size 'aptalca soru diye bir şey yoktur,' diyorlar ya?"

"Evet?"

"Yalan söylüyorlar."

Alayla güldü ama gözlerime bakmadı, dikkatini elindeki kâseye verdi.

"Neden bana böyle bir şey sordun?"

"Şey... Bebek senin olacak. Senin ve halamın."

Bıçağı tezgâhın üzerine bırakıp ellerimi sildikten sonra onunla göz hizasına gelmek için çömeldim. O tatlı mavi gözleri benimkilere bakınca ona sert, inkâr edilemez gerçeği söyledim.

"*Siz* benimsiniz. Benim ve Chelsea Halanın. Bundan asla şüphe etme."

Sözlerim kafasına yerleşti... ve sonra yavaşça gülümsedi. Gülümsemesi sokaktaki tüm Noel ışıklarının toplamından daha parlaktı.

"Tamam."

Başımı sallayıp doğruldum. "Hadi şimdi ağabeylerin ağacı kemirmeye başlamadan şu pankekleri yapalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

# 6

## Ocak

Kısmen sakin bir yeni yıl geçirdikten sonra çocuklar okula geri döndüler. Tatil boyunca evde onlarla birlikte olunca Raymond'ın gerçekten sessizleştiğini fark ettim. Fazla sessizdi.

O yüzden bir gün Chelsea'nin patronu onu müzeye erkenden çağırınca çocukları otobüslerine bindirme işi bana kaldı ve dış kapıdan çıkarken Rory'yi yakaladım.

"Onun derdi ne?"

Rory bakışlarımı ikiz kardeşine kadar takip etti. Sonra da omzunu silkeledi. "Raymond endişeleniyor."

Bu yeni bir haber değildi. Birçok zeki çocuk gibi Raymond'ın da endişeleri vardı: küresel ısınma, kuraklıklar, nükleer savaş... Evrensel felaket olasılığı varsa Raymond'ın ödü bokuna karışıyordu.

"Bugünlerde hangi konuda endişeleniyor? Tam olarak."

Rory'nin bakışları tedbirli bir hal alınca bana kürsüdeki bir tanığı anımsattı. "Sana söyleyemem. Bu kardeş sözü türün-



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

den bir şey. Fakat... Raymond'ın bilgisayarında şifre yok. Eğer akıllı biri olsaydım, bakacağım yer orası olurdu."

Sonra da araç yolundan ilerledi. "Sonra görüşürüz, Jake."

"Evet, kendine iyi bak, evlat."

Hepsi otobüse binene kadar bekledim. Ardından doğruca Rory ile Raymond'ın odasına gittim. İkizlerdi ama odalarının haline baksanız akraba olduklarını bile düşünmezdiniz. Üst ranza –Raymond'ınki– hastane yatakları gibi dümdüz yapılmıştı; alt ranzadaysa tortop olmuş örtüler, ezilmiş yastıklar ve dolaşmış çarşaf vardı. Masalardan biri kâğıtlarla, video oyunu kollarıyla, boş kola kutularıyla felaket bölgesi gibiydi. Diğer masadaysa toz zerresi yoktu, parlak ve temizdi. Sadece tam ortasında duran, kapağı kapalı, gümüş rengi bir MacBook Pro vardı.

Bazı ebeveynlerin çocuğun özel alanını işgal ettiği için suçluluk hissedeceğinden emindim ama ben onlardan biri değildim. Çocukların mahremiyeti taşındıkları zaman olabilirdi.

Bilgisayarı çalıştırıp Raymond'ın arama geçmişini açtım. Okuduğum şey yere çakılmama sebep oldu.

"Siktir."

***

O öğleden sonra, Raymond endişesinin kara deliğinde daha çok kaybolmadan onunla konuşabilmek için eve erken geldim. Chelsea şaşırdı. Mutfağa girdiğimde bana güzel, ıslak bir öpücük verdi. Hem de dille. Ellerini omzumda gezdirirken gözleri parlak ve yaramazdı. "Vay canına, günışığında seni tanıyamayacaktım."


Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerimi şişkin karnına koyup ovalayarak selam verdim. "Eğer emin değilsen, ben seni hamile bırakan adamım."

Dudaklarıma doğru gülümserken bir öpücük daha almak için onu kendime doğru çektim.

Ronan mutfak masasındaki boyalarını bırakıp koşa koşa oturma odasına gitti. "Regan, Wii'yle oynama sırası bende, yoksa seni hamile bırakırım!"

Neden çocuklar sadece duymalarını istemediğiniz şeyi duyuyordu? Siktiğimin her seferinde?

Chelsea yüzünü göğsüme sakladı. "Yarın bu laf anaokulunda dolanıp duracak."

Elimi sırtında gezdirdim. "Onunla konuşacağım. Fakat önce Raymond'la konuşmak istiyorum, nerede o?"

"Arka tarafta basketbol oynuyor. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Endişe bulaşıcıydı. Bir virüs gibi birinden diğerine bulaşırdı. Şu anda ihtiyacı olan son şey buydu.

"Hayır, erkeklerle alakalı bir şey."

Duraksayıp yüzümü inceledikten sonra omzunu silkti. "Tamam. İyi eğlenceler."

Fransız kapılardan dışarı çıkıp asfalt zeminde basketbol topu süren Raymond'a katılmaya gittim.

"Selam."

"Selam." Ellerimi kaldırdığımda bana pas verdi. İki defa sektirdikten sonra on numara bir basket attım.

Topu geri verirken, "Ne var ne yok?" diye sordum.

Topu atıp ıskaladı. "Hiç."



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Raymond tekrar attığında fileden geçen topu yakaladım. "Benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Otomatikman, "Evet, biliyorum," dedi.

"Her konuda. Söyleyeceğin hiçbir şey, seninle ilgili ne düşündüğümü değiştirmez. Anlıyor musun?"

Tepesi atmış, savunmacı bir serseri olarak geçirdiğim yıllar sırasında bu kelimelerin aynısını Yargıç bana defalarca söylemişti herhalde. Annem de... muhtemelen yüzlerce defa. Fakat asla anlamadım.

Şimdi anlıyordum.

Çünkü bu çocukların söyleyebileceği veya yapabileceği hiçbir şey –öfkeleri fazla büyük, hataları ne kadar aptalca olursa olsun– onları varlığımın her zerresiyle sevmemi durdurmayacaktı.

Raymond tereddütle cevap verdi, yuvarlak tel çerçeveli gözlüğünün ardında mavi gözleri kısıldı. "Gerçekten garip davranıyorsun, Jake."

"Bilgisayarındaki geçmiş aramaları gördüm, Raymond."

Topu hızla ona pas attım. İki eliyle birden yakalayıp gözlerini bana dikti.

"Gördün mü?"

"Evet." Çenemle bankı işaret ettim. "Otur."

Raymond kucağında topla banka oturdu, ben de yanında kalan yere otururken beni izledi. "Bilgisayarıma mı baktın?"

Başımı salladım. "Daha sonra bu konuda kızgın olmakta özgürsün ama şimdi baktığın şeyle, bu kadar endişeli olmanla, uyuyamamanla ilgili konuşmak istiyorum." Öne doğru eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım. "Derdin ne ahbap?"



Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yutkunurken boğazı dalgalandı. Sonra bakışlarını kaçırdı ve kelimeleri fazla yüksek sesle söylemekten korkuyormuş gibi kısık sesle konuştu. "Hamile kadınların ölüm sebeplerinin en başında cinayet olduğunu biliyor muydun?"

Bunu biliyordum. Bu, savunma avukatlarının öğrendiği sikik şeylerden biriydi. Çocuk taşıdığı zaman, bir kadının en savunmasız olduğu zamandı.

Raymond cevap vermemi beklemedi. "Fakat geçen yıl bin doksan beş kadın doğum esnasında öldü. Sağlıklı kadınlar. Gebeliğe bağlı komplikasyonlar yüzünden ölen binlerce kadın buna dahil değil."

"Raymond..."

"Diyabet, hipertansiyon, pıhtı riski; yanlış gidebilecek bir sürü şey var."

"Raymond..."

"Plasentanın ayrılması, enfeksiyon, iç kanama; bir insan, yüz yirmi saniyeden kısa sürede kan kaybından ölebilir. Bazen..."

"Raymond, *dur*." Sesim havada bir kırbaç gibi şakladı.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakarken solgun dudakları hareketsizleşti. Elimi omzuna koyup sıktım. "Onların hiçbiri halana olmayacak."

"Bunu bilemezsin."

"Onların olmasına *izin* vermeyeceğim."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Onu bunlardan koruyamazsın."

"Evet, yapabilirim."

Raymond ayağa fırladı. "Hayır, yapamazsın! Eğer diğer çocuklara korkmasınlar diye yalan söylemek istiyorsan hiç durma ama bana yalan söyleme. Ben biliyorum. Sen de öyle."

Nefes nefese, düşüncelerimi okuyabilirmiş, en derin korkularımı görebilirmiş gibi bana baktı. Elimle yüzümü sıvazlayıp yanımdaki yere bakarak, "Otur," dedim.

Banka yeniden yerleştiğinde sesimi özgüvenli çıkarmaya zorladım. Çünkü iyimserlik en iyi özelliklerimden biri değildi. Fakat bir şeyler söylemem gerekiyordu.

"Hamileliğin tehlikeleri var, evet ama istatistikleri takıntı yapmanın ve her olasılıkla ilgili kafayı yemenin hiçbir şeye yardımı olmaz. Pozitif düşünmen lazım."

Ayaklarının arasındaki asfalt zemine baktı, konuştuğunda sesi daha yumuşak bir hal aldı. Monotondu.

"Ailemin kaza geçirdiği akşam yanımızda bir dadı vardı. Sanırım hâlâ üniversitedeydi, babamın stajyerlerinden biriydi. Annemle babamın... gittiğini bize söylemedi. Sadece araba kazası geçirdiklerini, Chelsea Halamın yolda olduğunu söylemişti. İyi şeyler düşünüp dua etmemiz gerektiğini söyledi." Kedere boğulmuş, parlak gözlerle bana baktı. "O yüzden ben de dediğini yaptım. Gerçekten çok fazla dua ettim, Jake." Sesi çatladı, kelimeleri zorlanarak söyledi. "Yardımı olmadı."

Yüzü büzüşünce başını çevirdi. Çünkü on üç yaşındaydı ve oğlanların ağlamaması gerekiyordu. Fakat kolumu ona dolayıp sertçe kendime doğru çektim.

Çünkü canının istediği kadar ağlayabilirdi, umurumda değildi.

Omuzları sarsılınca yüzünü gömleğime bastırdı. Dudaklarımı kara saçına dayadım. Çimen ve hâlâ çocuksu olan ter

kokusu vardı. Kalbim onun için kırılıyordu çünkü söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hiçbir söz bunu daha iyi hale getirmeyecekti. Hissetmesi ve üstesinden gelmesi gereken bir şeydi.

Yapabileceğim tek şey ona sarılmaktı.

En kötü kısmı geçmiş gibi göründüğünde, titremeleri burun çekişlerine dönüşünce önünde çömelip ellerimi kemikli dizlerine koydum. "Raymond, hayatta bazen başımıza kötü, adaletsiz şeyler gelir. Sana bunu söylememe ihtiyacın yok. Fakat bir sürü iyi şey de var. Beklenmedik, güzel iyilikler. Eğer vaktini kötü şeylerle ilgili endişelenmeye harcarsan harika şeylerin keyfini çıkarmayı kaçırabilirsin. Bunu yaşamanı istemem. Annenle baban da bunu istemezdi."

Elinin tersiyle burnunu sildi. "Sen korkuyor musun? Chelsea Halam için?"

Başımı yana eğdim. "Şey, artık korkuyorum. Çok sağ ol."

Hırıltılı bir sesle güldü çünkü kafa bulduğumu biliyordu.

Ancak kafa bulmadığımı fark ettim.

"Evet. Bazen korkuyorum."

"Peki, korkunca ne yapıyorsun?"

Bir soluk verdim. "Değiştirebileceğim, bir fark yaratabileceğim şeylere odaklanıyorum. Halanın genç olduğunu ve en iyi doktorlara gittiğini bilmen gerekiyor; o yüzden doğumun tek bir sorun yaşanmadan olma ihtimali epey yüksek."

Başını salladı. "Evet, bunu biliyorum."

Bacağını sıktım. "O zaman şöyle yapacağız; sen ve ben, birlikte. Onunla ilgileneceğiz, dinlendiğinden ve iyi beslendi-

ğinden emin olacağız. Evde yeniden bir bebeğin olmasının ne kadar delice ve harika olduğunu düşüneceğiz."

Bu bana ufak bir gülümseme kazandırdı.

"Korktuğunda, o karanlık düşünceler aklına sızmaya başladığında gecenin bir yarısında bilgisayarına bakmayacaksın. O endişeleri bana getireceksin, tamam mı? Çünkü yalnız değilsin, Raymond. Konuşup birlikte üstesinden geleceğiz. Benim için bunu yapabilir misin?"

Raymond gözlüğünü çıkarıp tişörtünün kenarıyla kuruladıktan sonra yeniden taktı.

"Evet Jake. Bunu yapabilirim."

"Sağ ol ahbap."

Ayağa kalkmadan başına bir kez daha sarılıp sırtına vurdum.

"Hadi akşam yemeği için içeri girelim."

Raymond arka bahçeye göz gezdirdi. "Eğer sorun değilse birkaç dakika daha burada kalacağım."

"Tabii. Hiç sorun değil."

Eve doğru yürümeye başladım ama tam birkaç adım atmıştım ki Raymond bana seslendi. Arkamı döndüğümde, "Biliyor musun Jake, babam gerçekten iyi bir babaydı," dedi.

Gülümsedim. "Biliyorum. Siz çocuklara bakınca bunu görebiliyorum."

Raymond bir an düşünüp sözlerini dikkatle seçti. "Sen de bu babalık işlerinde epey harikasın."

Çocuklar inanılmazdı. İçgörüleri, adaptasyon ve kabullenme kapasiteleri, büyüme ve sevme şekilleri. Çok da güçlüydüler. Bizim üzerimizde ne kadar güç sahibi olduklarını fark edecek olurlarsa ciddi boka batardık. Çünkü içime yayılan bu

sıcak, gıdıklayan, delicesine gurur veren, son derece sadık his tarif bile edilemezdi. Ve bunu Raymond yapmıştı. Bana bunu vermişti.

Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim Raymond. Bunun... anlamı çok büyük."

Başını salladı. Sonra da basketbol oynamaya geri döndü.

Ben de karımı tekrar öpmek ve diğer ufaklıklarla ilgilenmek için eve döndüm.

***

O gece ilerleyen saatlerde, bütün ödevler yapıldıktan, bulaşıklar yıkandıktan ve çocukların hepsi yataklarına yatırıldıktan sonra mutfak masasında önümde bir viski şişesi ve yarısı boşalmış bir bardakla oturdum. Chelsea içeri geldi, banyodan sonra saçını tepeden toplamıştı, üzerinde pamuklu, uçuk pembe pijamaları vardı. Beni gördüğünde adımları yavaşladı. Gözlerinin önce şişeye, sonra bana çevrildiğini hissettim.

Beni iyi tanıyordu, bir sebebi olmadığı sürece içen biri olmadığımı biliyordu. O yüzden bir sandalye çekip sessizce oturdu. Rüyalarımın sahibi olan o kristal mavisi gözleri benden ayrılmadı.

"Neler oluyor Jake?"

Viskiden bir yudum aldım, sonra bardağı masaya geri bıraktığımda kehribar rengi sıvı sallandı. Sesim kısık ama emin çıktı. "Seni seçerdim."

"Ne demek istiyorsun?"

En sonunda başımı kaldırıp ona baktığımda yüzüm suçlulukla doluydu. "TV dizilerinde sürekli verdikleri şu senar-

yolardan birinde, doktorlar babaya bebek ile annenin hayatı arasında bir seçim yapması gerektiğini söylediklerinde... Seni seçerdim."

Başını yana doğru eğdi, sesi çok yumuşaktı. "Bebeği seçmeni isterdim."

"Biliyorum. Bunu biliyorum." Gözlerinin içine baktım. "Fakat yine de seni seçerdim."

Bu hissettirdiği kadar boktan mıydı? Bardağımı dudaklarıma doğru kaldırıp hepsini içtikten sonra bu histen kurtulmaya çalıştım.

Fısıltıyla söylediğim sözcükler içinde bulunduğumuz anın sessizliğini böldü. "Tüm bunlar eğer sen buradaysan yürür. Seninle başlar, seninle biter..."

Çiçekler ve romantik kelimeler tarzında bir adam değilimdir. Fakat o öyle olmayı dilememe sebep oluyordu.

Çünkü Chelsea benim karım olmaktan öteydi, beni köpeği yapan bedenin sahibi olmaktan öteydi. O benim aşkım, yuvam, ruhumun avuntusu, kalbimin sahibi, lanet dünyamın merkeziydi. Kendi içimdeki iyiliğe gerçekten inanmamın tek sebebiydi çünkü onun gözlerindeki yansımasını görüyordum.

"Sensiz nasıl yapacağımı bilemezdim... ne yapacağımı bilemezdim."

Ayağa kalkıp kucağıma otururken gül gibi dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. Kollarım kendiliğinden beline dolandı.

"Ne yapacağını ben biliyorum." Parmaklarını yatıştırıcı bir şekilde saçlarımın arasından geçirip ensemi sıvazladı. "Çocukları bir arada tutardın çünkü kolların bunu yapmana yetecek kadar büyük. Hepsinin seninle aynı yatakta uyuması-

na izin verirdin, böylece sana ihtiyaç duyduklarında yanlarında olabilirdin. Birkaç gün sonrasında onları yönlendirmeye başlardın, yeniden programlarına uydururdun. Rutine geri dönerdiniz. İçin yine paramparça olurdu ama kendini yapıştırıp onarırdın çünkü sana ihtiyaç duyacaklarını bilirdin." Dudaklarını çeneme bastırdığında nefesi boynumu gıdıkladı. "Hayat devam ederdi. Bir süre sonra biriyle tanışırdın. Nazik bir kadınla. Akıllı. Belki çocuk isteyen ama bunun için hiç vakit bulamamış bir avukat olurdu."

"Yüce İsa aşkına Chelsea..." Küfrettim; çünkü bunu duymak istemiyordum.

"Sana öyle kolayca âşık olurdu ki. Çocuklara da. Ve bunda hiçbir sorun olmazdı. İyi bir hayat olurdu. Farklı ama yine de iyi."

Gözkapaklarımın ardında gözlerim yandı çünkü o siktiğimin hayatının hiçbir parçasını istemiyordum. Bir bakıma haklıydı; yoluma devam ederdim. Tıpkı onun da devam etmesini isteyeceğim gibi. Çocuk sahibi olduğunuzda ve o çocukları sevmeniz gerektiği gibi sevdiğinizde pek fazla seçim hakkınız olmazdı. Kabullenirdiniz. Onların iyi olduklarını kesinleştirmek için yeri göğü birbirine katardınız.

Fakat Chelsea olmadan geçen her saniye benim için uyanıkken kâbusta yaşamak gibi olurdu.

Ellerimi daha çok bastırdım. Melankolik parmaklarım sırtında, baldırında gezindi. "Beni asla bırakma. Daima benimle olacağına söz ver. Tutabileceğin bir söz olmadığını biliyorum... ama yine de yap."

Chelsea her kelimesini nazik bir öpücükle vurguladı: alnıma, burnuma, çeneme, yanaklarıma ve kapalı gözkapakları-

ma birer öpücük. "Asla. Seni terk etmeyeceğim, Jake Becker. Asla. Asla. Asla. Asla. Asla. Asla... Asla."

Ağzını benimkine değdirdiği an bir kibrit çakmış gibi hissettirdi. Muhtaç, çıldırmış bir ateşi harladı. Çünkü altımda ve etrafımda canlı, kıpır kıpır olduğunu hissetmem gerekiyordu.

Onu odamıza götürmeliydim ama yapmadım. Yavaşlamalıydım ama onu da yapamadım.

Tek yapabildiğim onu masanın üzerine yerleştirip titrek ellerle üzerindeki kıyafeti çıkarabilmekti. Onu yarınım yokmuş gibi öpüp tenini yaladım ve iniltilerini içime çektim.

Tişörtümün ensesini kavrayıp çıkardım, peşinden pantolonum da gitti. Parmaklarımla bacaklarının arasını sıvazlayıp içeri daldırdım. Pürüzsüz, kaygan ıslaklığı hissettikten sonra içine ittim. O ilk darbe; sıcak, sert sikimi saran kaygan, gergin duvarlar *gerçeküstüydü*. Sanki hep o vardı. Sanki hep o olacaktı. Vücudu beni karşılayıp bırakmaya katlanamıyormuş gibi tutundu. Her seferinde yaşandığı gibi, hiçbir şeyin asla bundan daha iyi olmayacağı, mümkün olabilecek en iyi halinin bu olduğu düşüncesi aklıma sızıverdi.

Tıpkı önceki seferlerdeki gibi yine acayip yanıldığım kanıtlandı.

Girip çıkışlarım dengeli ve uzun, olması gerekenden daha talepkâr, daha sertti. Chelsea'nin başını ellerimin arasında tuttuktan sonra parmaklarımı saçlarından geçirip kusursuz sırtına doğru dökülmesini sağladım. Ayaklarını belimde birbirine kenetleyip beni daha yakına çektiğinde göğüslerimiz birbirine yapıştı. Göbeğinin sert şişkinliği, çocuğumuzun uyuduğu yer karnımın alt kısmına dayandı. Chelsea başını geriye doğru yatırıp becerebildiği kadar uzun süre gözlerime baktı. Ta ki

çok fazla gelene kadar. Hararetli, gittikçe artan görkemli hazla gözleri kapandı ve dudakları aralandı.

Üzerine doğru kapanıp saçını daha sıkı tutarak kalçamı daha hızlı hareket ettirdim.

"Jake... Jake..." Fena boşaldı, bütün kasları kasılırken o mükemmel dudaklarında adım vardı.

Sonrasında Chelsea gevşeyip güvenli bir şekilde göğsüme sokuldu. Ellerimi kıçının altına kaydırıp onu masadan kaldırdım. Vahşi, kontrolsüz bir coşkuyla tekrar tekrar içine girip çıktım. Omuzlarıma tutundu. Bana güveniyor, beni içine alıyor, ihtiyaç duyabileceğim her şeyi bana veriyordu.

Kalçamı daire çizerek kıvırdıktan sonra son bir darbe ve hırıltılı solukla derinlerine boşaldım.

Birkaç uzun saniye boyunca dudaklarım başında kaldı. Saçının temiz, tatlı kokusunu içime çekerken o da ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdiriyordu. İçimde çalkalanan suçluluk ve kaygı fırtınası dindi. Çünkü Chelsea'nin, bu yumuşacık, ufak tefek kadının üzerimde böyle bir gücü vardı; sesi beni sakinleştirirken dokunuşu huzur veriyordu.

Chelsea yüzünü kaldırıp bana baktığında yüzünde uykulu ama tatmin dolu bir gülümseme vardı. "Daha iyi misin?"

Saçıyla oynadım. "Evet. Daha iyiyim."

"Güzel. Şimdi bir daha banyo yapmam lazım. Beni kirlettin."

Artık dudaklarım kolayca kıvrılıyordu. "Kirli halini seviyorum."

Omzumu dişledi. "Bana katılmak ister misin?"

Onu bırakıp yerdeki kıyafetlerimizi topladım. Ardından onu tekrar kollarımın arasına alarak koridorun aşağısına yöneldim. "Kesinlikle."

# 7

## Şubat

Chelsea dün gece yine işten eve geç dönmüştü, saat dokuz civarında. Çocuklarla ilgilenmek benim için sıkıntı değildi ama beş aylık hamile olduğu düşünülürse biraz ağırdan almalıydı. O yüzden ertesi sabah mal patronuna iki kelime etmek için müzeye gittim. Chelsea'nin öğlene kadar müzede olmayacağını biliyordum.

Herifle sadece bir defa tanışmıştım ama adamın fazladan projelerin, "yardım etmek" için geç saatlere kadar kalmaların bitmesi gerektiğini anlamayan bir salak olduğunu, tam bir şerefsiz olmadığını varsayarak ona bir iyilik yapıyordum. Chelsea bu işi seviyordu, o yüzden bu konuda iyi davranacaktım.

En azından iyi olmak planlarım dahilindeydi.

Gavin Debralty'nin ofisinin açık kapısında durup içerideki iki adamın konuşmalarına kulak misafiri olduğum anda o plan duman olup gitti.

"Chelsea'nin hamile kalması senin için kötü oldu Gavin. Onu götürmeyi ne kadar istediğini biliyorum."

İğrenç bir alaylı ses çıktığını duydum. Ardından, "Ah, onu yine de götüreceğim. Lafıma güven. Sadece daha fazla şişmanlamadan işleri hızlandırmam gerekiyor," dedi. Gülmeye başladıklarında kanım buz kesti. "Gerçi yüz kilo da olsa fark etmez sanırım; o dudakların yarağımda olması harika hissettirir."

Bazı insanlar öfkelerinin bir patlama gibi olduğunu anlatır: fokurdayan lav, kaynayan hiddet. Fakat ben öyle değildim. Benim öfkem soğuktur. Bağlantıyı koparmış, duygusuz, acımasızca inatçı.

Haşlama ile donma arasındaki farkı bilir misiniz?

Bir yangın derinizi söküp alır. Donmaysa lanet uzvunuzu kökünden götürür.

Yumruklarım iki yanımda birer çekiç gibi sallanırken kapıdan içeri girdim. Gavin şerefsizinin konuştuğu herif –Chelsea'nin bir Noel partisinde tanıştığım iş arkadaşı– beni fark ettiğinde bembeyaz oldu.

"Lanet olsun."

Gavin arkasını dönüp bana baktı. Bir saniyeliğine şaşırmış, hatta korkmuş bile göründü, ardından yüzünde aldırışsız bir ifade belirdi. İstediği her şeyi söyleyip yapabileceğini düşünen ve bu durum birinin hoşuna gitmezse de ona şansına küs diyen türden bir çehreydi.

O hissin keyfini çıkarmalıydı. Fazla uzun sürmeyecekti.

Yanındaki adam bir bahane mırıldanıp akıllılık ederek ofisten çıktı. Gavin, içeri girdiğim sırada bana bakmak için döndü.

Sarı kafasını sağa sola çeviriyor, ortalama boyuttaki omuzlarını kaldırıyor, sanki kavgaya hazırlanıyordu.

Koduğumun malı.

Yumruk savurmaya fırsat bile bulamayacağını fark etmeyecek kadar aptaldı.

"Dinle," diye başladı, "bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm ama şurada erkek erkeğe konuşuyoruz, o küçük karın ilk günden beri aletime pervane oluyor. O hareket edişi..."

Elimi uzatıp soluk borusunu sıktığımda sözleri –hava yoluyla birlikte– kesildi. Onu en yakın duvara yapıştırdım. Gırtlağını sıkıyordum.

"Tek bir kelime daha et," dedim yumuşak sesle, "et de gırtlağını söküp alayım."

Yargıç beni kanatları altına almadan önce çok asabiydim. Onun yardımıyla öfkemi kilit altına almayı öğrendim. Fakat hiddetle ilgili mesele de buydu, asla tam anlamıyla gitmezdi; sadece uykuda beklerdi. Şu anda benimki uyanıktı, soğuk kafesinin demirlerine vurarak salıverilmek için yalvarıyordu.

Sadece birkaç dakika. Tek istediği buydu.

Gavin'in yüzü gittikçe kızarmaya başladı, elimi acınası şekilde tırmalamaya çalışırken ona yaklaşıp konuştum. "Sana bazı sorular soracağım, cevap vermek için kafanı salla. Eğer yalan söylersen anlarım ve canını yakarım."

Çırpınması azaldığında bunu anladığına yordum.

"Chelsea'ye hiç dokundun mu?"

Başını deli gibi iki yana salladı.

"Onu hiç korkuttun mu?"

Başını bir kez daha olumsuz anlamda salladı.

"Ona rahatsızlık verecek şekilde davrandın mı?"

Küçük bir duraksama anından sonra başını iki yana salladı. Boğazını gevşettim ama içine nefes çekemeden yumruğumu diyaframına indirdim. Çünkü o son cevabı yalandı.

İki büklüm olup öğüre öğüre içine hava çekmeye çalıştığında safra çıkardı. Herifi çekip kaldırarak göz göze gelmemizi sağladım. "Şimdi şöyle olacak Gavin. Chelsea buraya geri gelmiyor, işten ayrılıyor, bunu da istifası olarak düşün. Şu andan itibaren onu düşünmeyeceksin, onun hakkında lanet çeneni açmayacaksın. Eğer sokakta onu görecek olursan diğer tarafa koşacaksın ve seni görmediğinden emin olacaksın. Ona bir referans mektubu yazacaksın, böylece senin gibi sümüklü pisliklerin olmadığı bir işe girebilecek. Ayrıca o referans mektubu mükemmel olsa iyi olur Gavin. Chelsea'nin yazacağın her övgü dolu kelimeyi hak ettiğini ikimiz de biliyoruz. Bir zarfın içine koyup ofis kapının dışına yapıştır ve mektubu aldığında burada olma."

Zorlukla nefes alarak başını salladı.

Sesim kısık, ölümcüldü. "Karımla uğraşırsan benimle uğraşmış olursun. Fark etmediysen senin için açayım: *Benimle* uğraşamazsın."

Babamın sesine sahip olan hiddetim en azından kırık bir kemik istiyordu; kolu, çenesi, sikik omurgası.

Fakat bana ihtiyacı olan altı tatlı, gülümseyen yüz sayesinde kendime hâkim oldum, bu da bana kapıdan çıkıp gitmem ve Gavin Debralty'yi kırık kemikle değil, dayak yemiş halde bırakmam için bana gereken gücü verdi.

✲✲✲

Kendimi toparlamak adına müzeden şirkete kadar yürüdüm. Haftalık toplantımız için konferans salonuna girdiğimde yeniden normal göründüğümü düşünüyordum.

Ve... bundan daha fazla yanılamazdım.

Ben otururken Stanton, Sofia ve Brent kocaman olmuş gözlerle bana baktılar. Birkaç uzun saniye boyunca kimse konuşmadı. Sonra Stanton, "Sen iyi misin adamım?" diye sordu.

Masada önümde duran dosyaya dik dik baktım. "Niye iyi olmayacakmışım?"

Sofia uzun, siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Yanlış anlama ama... birini öldürecek gibi görünüyorsun Jake."

"Mantıklı." Dişlerimi sıktım. "Neredeyse bir adamı öldürecektim. Öldürmedim ama öldürebilirdim."

Brent'in kaşları havaya kalktı. "Pekâlâ, bu meslekteyken bile her gün duymayacağınız türden bir şey."

Stanton öne doğru eğildi. "Ne olur ne olmaz diye... belki biraz açmalısın."

Muhtemelen iyi bir fikirdi.

Onlara bütün hikâyeyi anlatmamdan sonra Brent ve Stanton sağlam bir şekilde benden taraf oldu. Anlıyorlardı.

Sofia? Pek değildi.

"Bekle bir dakika. Chelsea'nin yerine işten mi ayrıldın? Ve bunun sorun olmayacağını mı düşünüyorsun?"

Geçmişe bakıldığında muhtemelen olacaktı. Yine de sikimde bile değildi.

Çünkü patronu olacak şerefsizin onu rahatsız ettiğini bana anlatmadığı için kızgındım. Çünkü herifin bakışlarıyla ve teklifleriyle –ve Tanrım başa çıktığı şeyler bu kadar olsa iyi olurdu– tek başına uğraşmıştı.

"Başka seçim şansı var mıydı Soph?" diye sordu Stanton. "Ben senin öyle bir puşt için çalışmanı asla istemezdim."

Sofia'nın gözleri kısıldı; çünkü o bir kadındı ve kükremesini asla gizlemezdi.

"Ne demeye Chelsea işinden ayrılmak zorunda kalıyor da o *puşt* işinde kalıyor?"

Brent de burnunu soktu. "Hakkı var, Jake. Karımın kariyerine karışmamayı zor yoldan öğrendim, unuttun mu? Öte yandan Chelsea yakında doğum iznine ayrılacak."

Sofia, "Bebek doğduktan sonra geri dönme seçeneği vardı," diye karşı çıktı. "Fakat artık o seçeneği gitti."

Tam o anda telefonumun alarmı çaldı. Çünkü yirmi dakika içinde mahkeme salonunda olmam gerekiyordu.

Oraya giderken Sofia'nın yorumları aklımda yer etmeye başladı ve yaptığım şey hakkında Chelsea'ye önden haber vermek istedim. Onu aramaya çalıştım ama açmadı. Eğer Gavin'in ufacık bir beyin hücresi varsa ona dediğim şeyi yapardı... ve sonrasında Chelsea'yle yüz yüze konuşacaktık.

***

Mahkeme erken dağıldı, o yüzden saat dörtte eve gittim. Genelde çocukların okul otobüsünü karşılamak için bekleyen bakıcıyı eve gönderecek kadar erken gelmiştim. Normalde Chelsea çarşamba günleri altıya kadar çalışırdı ama bugün

eve daha erken dönmediğine şaşırmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdum.

Yemek odasında sohbet sesleri vardı. Çocuklar koşturup sırt çantalarını boşaltıyor, ödevleri hakkında konuşup arkadaşlarının evine gitmek için izin istiyor, akşam yemeğinde ne olduğunu sorup bir şeyler atıştırmayı talep ediyorlardı. Masanın başındaki sandalyeye oturup bacaklarımı uzatarak kollarımı kavuşturdum. Gözlerim kapıdaydı.

Dış kapının anlamlı bir şekilde çarpıldığını duyana kadar.

Ardından muhteşem, hamile karım kapıda belirip gözlerindeki mavi alevle beni olduğum yere çiviledi.

Burnundan soluyarak, "Konuşmamız lazım. Dışarıda. Hemen," dedi.

Çocuklar donakaldı. Başka bir durumda, dikkatlerinin anında bir yerde toplanması komik olurdu.

Tek cevabım, "Evet öyle," oldu.

Raymond ıslıkla *Star Wars*'un Darth Vader müziğini çalmaya başladı.

Ben ayağa kalkıp Chelsea'nin peşinden mutfağa giderken Rosaleen, "Birilerinin başı belada," diye şarkı söyledi.

"Ve ilk defa o kişi ben değilim," dedi Rory. "Bunu bir kenara yazın, millet."

***

Mutfaktan geçip arka verandaya çıktık. Kapı kapanır kapanmaz Chelsea arkasını dönüp açık bir zarfı bana doğru salladı.

"Bu da ne halt oluyor? Neden Gavin ona istifamı verdiğin konusunda beni bilgilendiriyor? Hem de kapalı bir kapının ardından?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tanrı bilir ne kadar zamandır maruz kaldığın cinsel tacizi duymakla ve neden bana bu konuda hiçbir şey söylemediğinle daha çok ilgileniyorum."

Şimdi kollarını kavuşturup kalçasını çıkarma sırası onday-dı. "İşimi seviyorum Jake. O kadar kötü değildi ve bunu büyük bir mesele haline getireceğini biliyordum."

Sesimi –ve asabiyetimi– dizginledim ama bunu yapmanın tam bir savaş olduğunu da söylemeliydim.

"O puşt herifin, iş arkadaşlarından birine aletini ağzına alman için nasıl sabırsızlandığını anlattığını duymak bana epey büyük bir mesele gibi geldi. Sanırım öyle de komik biriyim."

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı. "Öyle mi dedi?"

Başımı hızlı ve sert bir şekilde salladım. "Kelime seçimi benimki kadar güzel değildi." Parmağımla işaret ettim. "Bununla uğraştığını bana söylemeliydin."

"Ben hallediyordum!"

Beni sınıra getiren o iki kelime oldu. "O pislik herif senin hakkında atıp tuttuğuna göre bir şey hallettiğin yoktu. Bu artık bir sorun olmayacak."

Kasılan çenesini havaya dikti ve... eğer ciddi şekilde öfkelenmiş olmasaydım şu anda acayip tahrik olurdum.

"İşimden ayrılmıyorum Jake."

"Ayrıldın bile."

"İşimden *ayrılmıyorum* Jake."

Sesim yumuşadı, ölümcül bir fısıltıya dönüştü. "Dur şunu senin için netleştireyim. Eğer o pezevenk bir daha senin iki metre yakınına gelecek olursa onu gebertirim. Oraya geri dönmüyorsun. Nokta."

Chelsea'nin kolları yanlarına düşerken, "Kimsin sen?" diye bağırdı.

"Kocanım."

"Gerçekten mi? Lanet bir mağara adamıyla yüzük taktığımı hatırlamıyorum!"

Ona doğru eğilip neredeyse burun buruna geldim. "O zaman yeterince dikkatini vermemişsin."

Birkaç saniye boyunca bana dik dik baktı; sonra gözlerini kapatıp derin nefesler alarak geri çekildi. Bana tekrar odaklandığında öfkesi dinmiş, yerini daha tehlikeli bir şey almıştı. Dargınlık.

"Böyleyken seninle konuşamam."

"Ben tamamen sakinim. Kriz geçiren sensin. Belli ki benimle *hiç* konuşamıyorsun."

Görünüşe göre benim de kendi çapımda dargınlıklarım vardı. Brent her şeyi ortaya dökmenin sağlıklı olduğunu söylerdi. O teorisi gidip kendini becertebilirdi.

Chelsea elini karnına –çıkıntıya– koyup daireler çizerek elini gezdirdi. Başka bir derin, arındıran soluk daha aldı. "Çocukların ödevi var, akşam yemeğini hazırlamaya başlamalıyız. Rosaleen'in piyano öğretmeni her an gelebilir. Bunu daha sonra bitireceğiz."

Etrafımdan dolanıp kapıya doğru gitti ama ona seslendiğimde durdu.

"Chelsea. Bu konuşma bitti zaten."

Sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Tanrım, bazen pisliğin teki oluyorsun!"

"Neyse."

Ondan sonra bütün lanet gece boyunca birbirimizi görmezden gelmek için elimizden geleni yaptık.

***

Akşam yemeği? Tamamdı.

Bulaşıklar? Yıkandı.

Çocuklar? Uyudu. Ya da en azından uyumuş gibi davranıyorlardı, bu da benim işime gelirdi.

Chelsea ile banyodaki lavaboyu paylaşarak dişlerimizi fırçaladık, kollarımız uyumlu bir şekilde, hırsla hareket ediyordu. İkimiz de aynadan kaçınırken musluğa annemize küfretmiş gibi dik dik bakıyorduk.

İlk ben işimi bitirince yatak odasına gidip iç çamaşırıma kadar soyundum ve soğuk örtülerin arasına girdim. Bir dakika sonra banyo ışığı söndü ve ay ışığıyla gölgelenen odada Chelsea'nin yatağın diğer tarafından yürümesini izledim. Yatağa girip yere düşmeden benden uzaklaşabileceği kadar uzağa yattı.

Gözlerimi tavana dikip tek kolumu başımın üzerine kaldırarak gergin, sert soluklarını dinledim. Tanrım, kulağa pısırığın teki gibi geldiğimi biliyorum ama ona sarılmak istedim.

Saçma inatçılığına ne kadar kızgın olsam da, tüm bu felaketle ilgili ne kadar köpürsem de... onu seviyordum.

İçimdeki dinmeyen, yaşayan, muhtaç bir şeydi. Onu yakına çekmek, sıcak ve yumuşak bir şekilde bana dayandığını hissetmek için kollarım seğiriyordu.

Sesim nazik, hırıltılı bir fısıltı gibi çıktı.

"Chelsea..."

Yavaşça yanına dönüp bana baktı. Birkaç saniye boyunca karanlıkta birbirimizi izledik, sonra yumuşak bir şekilde, "Tartışmamız bitmedi," diye ısrar etti.

"Tamam."

"Sabahleyin yine sana çok kızgın olacağım."

Çenesini bulup sıvazladıktan sonra elimi saçına doğru yönlendirdim. "Bununla yaşayabilirim."

Başını hafif bir biçimde salladıktan sonra yaklaştı, göğsüme yaslandı. Kolumu ona dolayıp sımsıkı sarıldım. Buna benim kadar ihtiyaç duyduğunu bilmek ufak bir teselli oldu.

"Seni seviyorum, Chelsea."

İç geçirişi uzun olsa da memnundu.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

Ağır bir duraksamanın ardından ekledi. "Pisliğin teki olduğunda bile."

Evet. Kesinlikle bununla yaşayabilirdim.

***

Ertesi sabah, gece yarısı yaptığımız barış anlaşması kesinlikle sona ermişti. Sabahlarımız yoğun -çılgınca- olurdu

ve okul günlerinde daha da fenaydı. Çocukları kaldırdım. Chelsea yemek odasına girdiğinde çocuklar üzerlerini giyinmiş ve kahvaltılarını kısmen bitirmişlerdi.

Chelsea'nin üzerinde koyu yeşil, dar bir elbise ve onunla uyumlu blazer ceket vardı. İş için giyinmişti.

Masadaki yerimden gözlerimi üzerinde gezdirdim.

"Güzel kıyafet."

Gergince gülümsedi. Kararlılıkla. "Sağ ol. Yeni. Rachel'ın hamileliğinden beri gebe kıyafetleri uzun bir yol kat etti."

Sorgular biçimde tek kaşımı kaldırdım. "Şimdiden iş görüşmen mi var?"

Burun delikleri genişledi. "Hayır. Benim bir işim var. Oraya gitmek için giyindim."

Geceleyin bir noktada onunla daha fazla tartışmak istemediğime karar vermiştim. Hamileydi sonuçta, sadece gerçekten soğuk kalpli piçin teki hamile karısını üzerdi ve ben öyle olmamak için yıllar içinde çok fazla çaba sarf etmiştim.

O yüzden başımı salladım. Ceptelefonumu çıkarıp Brent'in numarasını tuşladım. Onunla konuşurken gözlerim karımın inatçı yüzünden ayrılmadı.

"Dinle, bugün saat onda mahkemede olmam gerekiyordu ama gidemeyeceğim. Benim yerime gidebilir misin? Erteleme talep etmek için?"

Sorumla birlikte Chelsea irkildi.

Brent'in cevabını dinledikten sonra, "Evet, aynen öyle. Sağ ol, sana borçlandım," dedim.

Kapatmak için tuşa bastıktan sonra telefonu cebime attım.

Tüm gözler –benimkiler ve çocuklarınkiler– Chelsea'ye odaklandı.

"Bunu ne diye yaptın?"

Cevap ayan beyan ortadaymış gibi ellerimi açtım. "Müzedeki işine gideceğiz. Çok becerikli bir adamım ama ben bile aynı anda iki yerde olamam."

Gözlerini kıstı. "Benimle işe mi geliyorsun?"

Ahlaksızca sırıttım. "Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok."

"Planın bu mu? Beni takip edeceksin yani. Sonsuza kadar?"

Dirseklerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim. "Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım hayatım, ne kadar süre yapmam gerekiyorsa o kadar."

Yüzü buruşunca başını çevirdi. Sonra ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, birkaç saniye sonra sesli mesaj bıraktı.

"Gavin, ben Chelsea. Dün bana söylediğin şey uygun görünüyor. İstifa ediyorum. Ben... Hoşça kal." Kaşlarını çatarak beni sandalyeye çiviledi. "İşte, kazandın. Mutlu musun Jake?"

"Bu kazanmakla ilgili değil."

"Emin misin? Çünkü öyle hissettiriyor."

Arkasını dönüp mutfağa doğru gitti ama öncesinde o kristal mavisi gözlere dolan yaşları gördüm.

Siktir. Bana kendimi var olan en ufak sik gibi hissettirdi.

Tam kendimi daha beter hissedemeyeceğimi düşünürken Regan yardım eli uzatmayı başardı.

"Annemle boşanacak mısınız?"

Rory elini kaldırdı. "Ben Jake'in tarafındayım."

Riley onun eline vurup çenesini kapamasını söyledi.

Regan'ın ufak başına dokundum. "Hayır, boşanmıyoruz."

"Abigail Stillwater'ın annesiyle babası da öyle dedi. Tam da boşanmalarından önce. Sonra görüşme gününde Bay Stillwater, Bayan Stillwater'ın arkadaşına reşit olmayan erkek oyuncağı dedi ve Bayan Stillwater, Bay Stillwater'a onun sahibi olmadığını, bedavacı bir piç kurusu olduğunu söyledi. Binadan çıkarılmaları gerekti."

*Tanrı aşkına.*

Ronan, ablasının yanına geldi. "Boşanmadığınıza emin misin?" Parmağını salladı. "Gerçeği söyle."

"Evet, eminim." Yüzümü sıvazladım. "Bakın çocuklar... Bazen yetişkinler aynı fikirde olmaz. İkiniz gibi, sürekli kavga etseler de birbirlerini severler."

İkisi kafası karışmış ve biraz da tiksinmiş bir halde birbirine baktı.

"Öyle mi?"

*Hay sikeyim.*

"Tamam, kötü bir örnek oldu. Anne ve babanızın boşanmadığına yemin ederim." Sırt çantalarını ve kabanlarını işaret ettim. "Şimdi hazırlanın, birazdan otobüs gelecek. Rosaleen, Ronan'ın ayakkabılarını giymesine yardım et."

Rosaleen dudaklarını büzdü, onu hiç bu kadar sessiz görmemiştim. "Tamam."

Kocaman bir nefes alıp bu durumun boktanlığını düzeltmek için mutfağa girdim. Chelsea lavabonun başında bulaşıkları yıkıyor... ve gözyaşlarını güçlükle tutuyordu.

Çok fazla kalp acısı gördüğüm olmuştu fakat Chelsea Becker'ın ağlamamak için elinden geleni yapmasını izlemekten daha iç burkan bir şey yoktu.

Ve başarısız olduğumu hissettiren...

Arkasına gidip kollarımı beline doladıktan sonra yüzümü boynuna gömdüm.

"Bundan nefret ediyorum."

Kasılıp burnunu çekti ama sessiz kaldı.

"Bundan nefret ediyorum. Mutlu olmanı istiyorum ama güvende olduğunu da bilmeye ihtiyacım var." Daha sıkı sarıldım. "Eğer bunu... Eğer bunu bilmezsem doğru düzgün işlev gösteremem. Anlamaya çalış. *Lütfen.*"

Ağırlığının çoğunu bana vererek arkasına yaslandı, birazcık yumuşuyordu. "Anlıyorum. Eğer olaylar tam tersi olsaydı muhtemelen aynı şekilde hissederdim. Fakat... bensiz karar vermen canımı acıtıyor." Hıçkırdığında karnıma bıçak girmiş gibi hissettim. "Beni düşünmediğinde."

Onu döndürdükten sonra ellerimi kaldırıp başparmaklarımla gözlerindeki yaşları sildim. "Seni düşünüyorum. Daima."

Chelsea ıslak, yuvarlak gözlerle ve şişmiş dudaklarla beni inceledi. "Önce benimle konuşmalıydın, Jake. Birlikte karar vermemiz gereken bir şeydi. Biz bir ekibiz... hatırlıyor musun?"

Kelimeleri beni yıllar önceki bir ana, başka bir tartışmaya ve ona söylediğim sert, aptalca kelimelere götürdü. Bunu batırmaktan korktuğum bir zamandı. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrimin olmadığı bir zamandı.

Bazen... hâlâ bir fikrim yokmuş gibi hissediyordum.

"Haklısın. Üzgünüm. Bir daha yapmayacağım, Chelsea." Onu nazikçe öptüm. Ağzı sıcak, yumuşak ve itaatkârdı. "Fakat sırf nasıl tepki vereceğimi bilmediğin için benden bir şeyler saklayamazsın. Bana karşı dürüst olduğunu bilmem lazım."

Başını salladı. "Üzgünüm. Hatalıydım. Olup biteni sana söylemeliydim. Bir daha böyle bir şeyi senden saklamayacağım. Söz veriyorum."

Dün Sofia'nın söylediği şey aslında tam on ikidendi. Karımın o pisliğin yakınında olmasını istemesem de neden gitmek zorunda olan Chelsea oluyordu ki?

"Bugün insan kaynakları departmanına gidelim. Birlikte. İstifa etmek zorunda değilsin. Gavin'e karşı şikâyet dilekçesi verebilirsin, doğum iznin başlayana kadar başka bir birime geçmek istersin. Bebek doğduktan sonra, sen geri dönmeden önce o orospu çocuğunu kovdurabiliriz."

Düşünceli bir şekilde göğsüme baktı. "Tamam. Şikâyet dilekçesi doldurmayı çok isterim ama yerimin değiştirilmesini istemeyeceğim. Belki de şimdi ayrılmam en iyisidir. Çok yorgunum ve yapılacak çok şey var. Sonra... sanırım bir müddet bebekle birlikte evde kalmak istiyorum. Hemen işe geri dönmem. İlk yıl için. Belki de daha uzun süre?"

Başımı salladım. "Plan yapılmış gibi."

Hem pişman hem de affeden gülümsemesiyle dünden beri göğsümü yavaşça ezen o gerginliği en sonunda gevşetti. Chelsea kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı ve birkaç dakikanın ardından her şey yeniden normal hissettirmeye başladı.

Normalimiz oldukça harikaydı.

Kapıdan kız ve erkek kardeşlerine seslenen Raymond'ın sesiyle başlarımız o tarafa döndü.

"Evet, öpüşüyorlar. Boşanma iptal."

Sonra... kahkahalarla güldük.

# 8

## Mayıs

Mart ve nisan ayları aşırı hızlı geçti. Savcı uzlaşmaları, doktor randevuları, resitaller, ödevler, beyzbol maçları... ve Chelsea'nin durmadan büyüyen karnıyla bir bulanıklık halindeydi.

Deliceydi.

Bebeğin tekmelediğini ilk hissettiğimde Chelsea uyuyordu. Sabahın beşine geliyordu ve gözlerimi daha yeni açmıştım. Tavanın boyanması gerektiğini düşünüyordum ki şişkinliğin bana dayandığı yerde, hemen kaburgalarımda ufak bir itiş hissettim. Orada bir bebek olduğu gerçeği ilk defa bana gerçekten çarpıverdi. Chelsea'yle birlikte yaptığımız yeni, gerçek, eşsiz bir küçük insandı. Dediğim gibi, deliceydi.

En sonunda Chelsea'nin o ilk doktor randevusunda ne hissettiğini anladım. Heyecanını. Hayretini. Hatta biraz da olsa sabırsızlığını.

Aylar öncesinde bebeğin cinsiyetini öğrenmemeye karar vermiştik. Çocuklar için büyük bir hayal kırıklığıydı. Rory kardeşlerini temsil ederek haftalarca bizimle pazarlık yaptı. Hane halkının hassas kız–erkek dengesini örnek gösterip eğer "orada bir penis yoksa" özellikle erkeklerin kendilerini zihinsel olarak hazırlaması gerektiğini söylemişti.

Ona hayatta birkaç gerçek sürpriz olduğunu söyledim, yani hiç şansı yoktu.

Chelsea penis konusunda elinden geleni yapacağını söyleyerek onu teselli etmeye çalıştı.

Fakat orada her ne varsa, ister kumral bir oğlan olsun isterse de annesi kadar güzel bir kız... Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.

***

Bir cumartesi akşamında Chelsea ve üç çocukla birlikte oturma odasında bir film izliyorduk ki ön kapı hızla çarptı ve Riley hıçkırarak, ayaklarını vura vura merdivenden yukarı çıktı.

Chelsea, "Riley?" diye seslendi ama cevap gelmedi.

O yüzden birlikte Riley'nin odasına çıktık. Sökülen kapısı geri yerine takılmıştı, halası kapıyı tıklattı. Diğer taraftan sadece ağlama sesi geldiğini duyunca içeri girdik.

Riley sırtını yatağa yaslayarak yerde oturuyordu, alnını dizlerine dayamıştı. Yanakları ıslak ve kırmızıydı, kocaman hıçkırıklarla omuzları sarsılıyordu.

Chelsea tuhaf bir şekilde yere oturmayı başardı. "Tatlım?"

Riley başını kaldırdı. "Peter benden ayrıldı." Eline doğru ağlamak için duraksadıktan sonra devam etti. "Üniversiteden önceki yaz tatilinde kız arkadaş istemediğini söyledi."

"Ah hayatım." Chelsea, Riley'yi kollarının arasına çekti. "Çok üzgünüm."

Ben değildim. Sevinçten havalara uçuyordum. Bu tüm gün duyduğum en güzel haberdi.

Elbette Riley'ye bunu söyleyemezdim. Anlamazdı. O yüzden böyle bir durumda bir erkeğin gösterebileceği tek desteği gösterdim.

"Onu senin için ikiye bölmemi ister misin? Çok kolay olurdu."

Riley gözlerini sımsıkı yumup başını iki yana salladı. "Onu çok sevdim. Neden beni sevmedi ki?"

Chelsea, yeğeninin saçlarını gözünden çekti. Yüzünde kararlı, cesur bir bakış belirdi. "Dinle beni, Riley. Milyonlarca kadın senin şu anda yaşadığın şeyleri yaşadı. Zor olduğunu ve canını yaktığını biliyorum... fakat sana söz veriyorum, bundan çok daha güçlenmiş bir şekilde çıkacaksın. Her şeyin bir sebebi vardır; hemen köşe başında seni bekleyen çok daha iyi şeyler var. Ayrıca sonsuza kadar böyle canını yakmayacak. Bir gün uyanacaksın, derin bir nefes alacaksın ve... aştığını fark edeceksin. Onu aşmış olacaksın."

On beş dakika kadar sonra Riley yalnız kalmak istedi. Böylece depresif şarkıları tekrara alıp dinleyebilir ve filmi yapılan distopik kitaplardaki en sevdiği ölen karakterlerin YouTube kliplerini izleyebilirdi. Koridorda ilerlerken, "Şu ayrılık sonrası moral konuşmasında epey deneyimli gibiydin," dedim.

Merakla bana bakarken gözlerinin kenarı kırıştı. "Ben de kendi payıma düşeni yaşadım."

"Benim hakkımda da öyle mi düşündün? Eski günlerde yani? Beni aştığını fark edeceğin anı mı bekliyordun?"

Adamım, o dönemler ne korkunçtu. Chelsea'yle –benim ısrarım sonucunda– medeni, kibar, platonik arkadaş olarak geçirdiğimiz zamanı utanç ve mide bulantısı karışımıyla hatırladım.

Kollarını belime dolayıp yanağını göğsüme yasladı. "Hayır. Hayatımı rol yaparak geçireceğimi kendime kabul ettirmiştim. Çünkü seni aşmamın hiçbir yolu olmadığından emindim."

"Evet. Sen de beni epey mahvettin, Chelsea."

***

O hafta salı günü ofisimde mesajlarımı gözden geçiriyordum ki Brent –ve yusyuvarlak olmuş hamile karısı– ofisime girdi. Kennedy'nin üzerinde pembe, pelüş bir eşofman altı, Brent'in Batman tişörtlerinden biri ve muhtemelen uçuk miktarda paraya alınmış bir çift tüylü, bej rengi bot vardı. Moda bölgesindeki çöpleri yağmalamış bir evsize benziyordu.

"Selam Kennedy."

"Selam Jake."

"Nasıl hissediyorsun?"

Karnını sıvazladı. "Her an patlayacak bir balon gibi. Bugün doğum iznimin ilk günü."

Önümüzdeki hafta doğum yapacaktı.

"Tebrik ederim. Burada ne yapıyorsun?"

İç geçirip bir tutam sarı saçı geriye doğru attı. "Şişen ayaklarımı yukarı kaldırıp kedilerime sarılmayı ve Stephenie Meyer'ın romanlarından birini tekrar okumayı planlamıştım ama..."

Gözleri kocasına doğru kaydı.

Brent suçlulukla elini havaya kaldırdı. "Dün gece rüyamda Kennedy'nin doğuma girdiğini ve her şeyi kaçırdığımı gördüm."

"O yüzden bugün beni yanında sürükledi."

"Ofisimdeki kanepede ayaklarını yukarı kaldırabilirsin. Birlikte takılacağız, harika olacak." Brent parmaklarını şıklatıp bacağına vurdu, normalden fazla enerjiyle kıpırdanıyordu.

Kennedy de bunu fark etti. "Neden koşuya gitmiyorsun?"

Brent bu öneriyle şok oldu. "Bunu yapamam. Ya ben yokken suyun gelirse? Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Kennedy kahverengi gözlerini tavana doğru çevirdi. "Herhangi bir şeyi kaçırman imkânsız Brent! Eğer kısa kesersem anında kıçımın dibinde bitersin."

Brent pis pis güldü. "O kadar kötü olmazdı, sonuçta olmayı en sevdiğim ikinci yer."

Kennedy saçlarını çekiştirip bana baktı. "Yardım etsen?"

Omzumu silktim. "Onunla evlenen sensin."

"O sırada iyi bir fikir gibi geldi."

"İkiniz hemen kesin şunu. Duygularımı inciteceksiniz. Ben hassas bir adamım."

Bunu söylerken yanımdan geçip Stanton'ın kapalı ofis kapısına doğru ilerledi. Kapıyı açıp iki saniye kadar orada durduktan sonra, "Ta-mam," diye homurdandı.

Ardından arkasını dönüp ortak alana geri geldi. Dün Stanton'ın aradığı bir dosyayla Brent'in yanından geçmeye çalıştığımda elini havaya kaldırdı.

"Oraya girmek istemezsin, güven bana."

Dört yıl boyunca Stanton'ın oda arkadaşıydım. Onu iyi tanıyordum, yeterince şey görmüştüm.

"Ne? Düzüşüyorlar mı?"

"Evet. Sandalyesinde." Sonra sırıttı. "Sofia'nın dövmesi olduğunu biliyor muydun?"

***

Bir saat kadar sonra Stanton ve Sofia sadece hafifçe kızarmış suratlarla aşk inlerinden çıktılar. Brent bunu düzeltmeye yeltendi.

"Sizi pis köpekler... ya zavallı Bayan Higgins sizi basmış olsaydı?"

Sofia mini buzdolabından bir şişe su aldı. "Kusura bakma."

"Susuzluğunu gideriyorsun ha?" diye takıldım.

Stanton kravatını boynuna geçirip bağladı. "Samuel geceleri yatağımıza geliyor. Her gece. İşleri... zorlaştırıyor."

Sofia göz kırptı.

Stanton Brent'i, Kennedy'yi ve beni işaret etti. "Neyi sabırsızlıkla beklediğinizi görüyor musunuz?"

"Bekle bir dakika," diye araya girdi Brent. "Böyle bir kural mı var? Bir sebep olmadıkça ofislerimizde seks yapmamamız mı gerekiyor?"

Kennedy'le göz göze geldiklerinde karısı omzunu silkti. "Ups."

***

O gece eve geç saatte döndüm, gece yarısını geçmişti. Ev loş ve sessizdi; beni tek karşılayan Kuzen It oldu. Chelsea'nin ocakta benim için bıraktığı yemekten bir tabak aldığımda köpek de kanepede benimle takıldı.

Odamıza girince onu yatakta uzanmış halde buldum. Uyanık ama yorgundu. Tek eli, vücuduna yapışan sıfır kollu tişörtünden çıkıntı yapan karnındaydı, diğer elinde kalın bir kitap tutuyordu.

"Selam." Bana gülümsedi.

"Selam." Kravatımı gevşetip gömleğimin düğmelerini açmaya koyuldum. "Bu akşam nasıl gitti?"

"Herkes iyi."

Yanına sokulup karnını öptükten sonra yanağımı sıcak, gergin deriye dayadım. "Ne okuyorsun?"

Kitabı bırakıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek kafamı okşadı. "Bebek isimleriyle ilgili bir kitap."

"Ahh. Güzel bir şeyler buldun mu?"

Parmakları hareket etmeyi sürdürürken gözlerim kapandı.

"Eğer küçük bir oğlumuz olursa... ben diyorum ki... ona Atticus ismini vermeliyiz. Yargıç'ın anısına."

Gözlerim anında açılıp onun yumuşak, nazik bakışlarıyla buluştu.

"Bu güzel bir isim."

Chelsea mırıldanarak hemfikir olduğunu gösterdi.

Başımı kaldırıp dudaklarımı yine karnına dayadım; iyi pişmiş bir hindi gibi çıkıntı yapan göbek deliğinin hemen yanına. "Fakat eğer oğlan olursa... Robert koymaya ne dersin?"

Abisinin anısına. Onun için çok anlamlı olduğunu biliyordum ve eğer abisi olmasaydı Chelsea'yle asla tanışamazdık.

Gözleri ıslaklıkla ve hayranlıkla dolarak daha da parladı. "O da iyi bir isim olur."

Başımı salladım. "Hem bu ufaklığın zaten sürünün kalanından farklı bir soyadı olacak, o yüzden *R* ile başlayan bir sürü ismin içinde dışlanmış hissetmesini istemem."

"İyi noktaya değindin."

"Öyleyse kararlaştırdık? Eğer oğlan olursa adı Robert Atticus Becker olacak."

Chelsea'nin gülümsemesinin güzelliğine asla alışamayacaktım.

"Bunu sevdim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben de."

Bir öpücük daha verdikten sonra sürünerek yataktan çıkıp duşa girdim.

***

Yatak odasına geri döndüğümde karımı köşedeki boy aynasının önünde çırılçıplak durmuş, sağa sola dönerken buldum. Kendine bakıyordu.

Sikim bu manzarayı takdir etmediyse ne olayım.

"Bensiz mi başlıyorsun?" diyerek takıldım.

Dudağını ısırıp aynadaki yansımasından bana gülümsedi. "Hayır, sadece bakıyorum." Başını düşünceli bir edayla yana yatırdı, ellerini karnının şişkinliğinde, dolu ve ağır memelerinde gezdirdi. "O kadar tuhaf bir şekil ki. Benim için sorun değil, sonuçta geçici ama yine de çok... garip." Birdenbire savunmasız mavi bakışları benimkilere kenetlendi. "Sence hâlâ güzel miyim?"

Ağzımdan kaçan alaylı sese engel olamadım. Yaklaşırken adımlarım bir amaç doğrultusunda hareket ediyordu. Sonunda ona arkasından dayandım. Sert göğsüm narin omurgasına yaslanırken aletim de yumuşak kıçının arasından kaydı.

Dudaklarımdan bir nefes kaçıverdi, sanki düşünüyordum. Saçını omzundan geriye doğru atıp dişlerimi boynuna sürttüm.

"Hiç bu kadar güzel olmadın, Chelsea. Kalbimi parçalayacak kadar nefes kesicisin. Kesinlikle. İnanılmayacak kadar muhteşem demek de iş görür."

Avuçlarımı kalçalarından karnına doğru kaydırdım, memelerini avuçlayıp nazikçe sıkarak masaj yaptım, ardından köprücükkemiğinin üzerinden geçirip uzun kollarından aşağı indirdim.

Nefes alıp verişi hızlandı, kalbi göğüs kafesine çarpıyordu.

Bana yaslanan görüntüsüne bayılıyordum. Kollarımı süsleyen renkli dövmelerin onun solgun, pürüzsüz, kusursuz teniyle yarattığı kontrasta da. Elimi ön tarafından aşağı kaydırdıktan sonra bacaklarının arasını ovaladım.

Şimdiden kaygan ve sıcak olduğunu hissedince inledim. *Siktir*, bu kadın yok muydu? Bana bu şekilde sahip olması ür-

kütücü olmalıydı. Fakat bunda öyle çok keyif vardı ki korkuya yer kalmıyordu.

Boynunu öpe öpe kulağına kadar ilerledim, hem emiyor hem ısırıyordum.

"Jake..." İç geçirdi.

Yatağın kenarına oturmak için geriye doğru birkaç adım atarken onu da çektim. Göğüslerinden birini avuçlayıp dudaklarımı o tepeciğin üzerine kapattıktan sonra nazikçe üfledim. Sonra o sert tomurcuğu yalarken gözlerim kayarak kapandı. Ağzımı kapatıp alabildiğim kadarını emdim. Memelerini saatlerce yalayabilir ve emebilirdim.

Bebek doğduktan sonra nasıl olacağına dair bir düşünce aklımda beliriverdi. Chelsea'nin taşıyacağı sütün nasıl hissettireceği, tadının nasıl olacağı. Bir yönden uçuk bir cinsel yönelim gibiydi. Daha önce böyle uçukluklarla hiç ilgilenmemiştim. Fakat lanet olsun ki öğrenebilirdim.

Islak bir sesle meme ucunu bıraktım. Başımı kaldırıp ışıl ışıl gözlerine baktım.

"Aklını kaybettirene kadar seni emmek istiyorum. Sonra da üstüme binersin."

Ardından tüm geceyi güzelliğiyle ilgili ne düşündüğümü Chelsea'ye göstererek geçirdim.

# 9

## Haziran

Haziran ayının ilk haftasında Kennedy doğuma girdi ve bir buçuk gün sonra doğum yaptı. Brent bir saniyesini bile kaçırmadı. Doğumdan sonraki gün Chelsea'yle birlikte hastaneye ziyarete gittik. Onları... ve yeni doğan kızlarını.

Çiçeklerle ve pembe balonlarla dolu odada güçlü kucaklaşmalar ve öpüşmeler oldu. Kennedy yorgun gözlerle ve bugüne kadar gördüğüm en tatlı gülümsemeyle yatakta uzanıyordu. Brent ufacık, pembe battaniyesine sarmalanmış bebeği ellerime bıraktı.

"Bu Vivian," derken her hecesi hayranlıkla doluydu.

Chelsea başını koluma dayayıp bebeğe baktı. "Çok güzel."

Dostumla göz göze geldim çünkü Vivian kulağa tanıdık geliyordu.

"Ona çizgi roman karakterlerinden birinin adını verdin, değil mi?"

Kennedy kahkaha attı. Brent de omzunu silkti. "Elbette. O olağanüstü, o yüzden olağanüstü bir ismi olmak zorundaydı. Vivian Rose Victoria Randolph Mason da uzun versiyonu."

"Söylemesi zor."

"Alışır."

"Doğum nasıldı?" diye sordu Chelsea.

Kennedy'ye sormuş olsa da Brent ondan önce davrandı. "Harikaydı. Kimsenin seni korkutmasına izin verme, Chelsea. Bu bebek doğurma işi acayip kolay."

Sonra Kennedy gerçek cevabı verdi. "İlaç iste, Chelsea. *Tüm* ilaçları iste."

***

İki hafta sonra mahkeme salonundaydım. Devam eden bir çapraz sorgulamanın tam ortasındaydım. Cebimdeki telefonun çoktan işi bitmişti çünkü sabahleyin şarj aletim benimle taşak geçmeye karar vermişti. Chelsea evdeydi ve doğuma daha bir hafta vardı, o yüzden bunun büyütülecek bir mesele olmadığını düşündüm. Ta ki mahkeme salonunun arka tarafındaki kargaşa bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu ortaya çıkarana kadar.

Riley, Rory, Rosaleen, Regan ve Ronan içeri girip kollarını sallayarak ve deli gibi hareket ederek beni gösteriyordu.

"Niçin mahkeme salonumda çocuklar var?" diye kükredi huysuz yargıç. "Okul gezisi falan mı var?"

Parmağımı kaldırdım. "Onlar benim Sayın Yargıç."

"Hepsi mi?"

"Evet efendim."

"Çocuğunu işe getirme günü birkaç ay önceydi Bay Becker."

Rory'nin karnının önünde kocaman bir top işareti yaptıktan sonra kötü bir kabızlık yaşıyormuş gibi yüzünü buruşturmasını izledim... ve kalbim üç saniye boyunca atmayı bıraktı.

"Sessiz sinema yeteneklerim paslanmış halde ama sanırım karımın doğum yaptığını bana haber vermek için buradalar."

"Evet! O!" diye bağırdı Regan.

Rosaleen, "Şişşt!" dedi ona.

"Bana şişşt'leme!"

Rosaleen ona karşılık vermek için ağzını açtı ama yargıcın tokmağı olduğu yerde durmasını sağladı. Gerçekten eve bundan bir tane almalıydım.

"Acil erteleme talebinde bulunuyorum Sayın Yargıç?"

Başını salladı. "Kabul edildi. İyi şanslar Bay Becker, ihtiyacınız olacak gibi görünüyor."

Tokmağını tekrar indirdiği anda Riley'nin önüne gittim, rengi atmış ve delirmiş gibiydi. "Chelsea doğuruyor."

Tamam, tamam. Bunu planlamıştık. Neyin geldiğini bilmiyor değildik ya. Annem çocuklarla kalmak için her şeyi ayarlamıştı; Chelsea'nin çantası hazırdı.

"Hastanede mi?"

"Hayır, evde. Raymond onunla. Sen olmadan gitmek istemedi ve sen de telefonuna cevap vermiyordun, o yüzden seni almaya geldim. Herkes gelmek istedi ve tartışarak vakit kaybetmek istemediğim için kamyoneti sürdüm."

"Kamyoneti mi sürdün?"

Riley kamyoneti hiç sürmemişti, genç biri için fazla büyük bir araçtı.

Başını salladı. "Buraya gelirken iki posta kutusunu devirdim ve not bırakmak için durmadım. Ceza alır mıyım?"

Kolunu tutup onu kapıya doğru yönlendirdiğimde çetenin kalanı peşimizden geldi.

"Hayır, çaresine bakarız."

Beş dakika sonra herkes kemerlerini bağladı ve karıma ulaşmak için NASCAR şampiyonu gibi araç kullandım. Yolcu koltuğundaki Riley telefonunu indirdi. "Hâlâ cevap vermiyorlar."

"Ne sikime cevap vermiyorlar ki?" Sadece aklımı başımda tutmak için direksiyonu sımsıkı kavradım.

Rory arka koltuktan, "Niye çıldırıyorsunuz ki?" diye sordu.

"Çünkü Chelsea Halam doğuruyor!" diye payladı Rosaleen.

"Yani? Hatunların her gün bebeği oluyor. Büyütecek ne var?"

Regan konuşmaya katıldı. "Çok gerzeksin Rory."

"Kapa çeneni!"

"Sen kapa çeneni!"

"*Sessiz.* Olun." Bağırmadım. Bağırmama gerek yoktu. Sesimdeki çelik gibi ton bütün ağızların kapanmasını sağladı.

On beş dakika sonra evin önüne çektik. Arabayı doğru düzgün park etmeden dış kapıya doğru koşturdum.

"Chelsea!"

Ev şok edecek kadar sakindi. Neredeyse ürperticiydi.

Raymond yatak odamdan, "Buradayız!" diye seslendi.

Uzun, hızlı adımlarla koridorda ilerlerken çocukların arkamdan geldiğini hissettim. Raymond küle dönmüş ve endişeli bir suratla kapalı banyo kapımızın önünde duruyordu.

"Bir şeyler yolunda değil Jake. İyi olduğunu söyleyip duruyor ama sesi hiç de öyle gelmiyor."

Omzunu sıktım. "Tamam, ben buradayım."

Banyoya girdiğim anda Raymond'ın haklı olduğunu anladım.

Chelsea kesinlikle iyi değildi.

Duvara yaslanarak yerde oturuyordu; yüzünde renk kalmamıştı, ter ve gözyaşıyla nemlenmişti. Bacaklarının arasındaki yerde sıvı vardı ve sarı elbisesinin eteği sırılsıklamdı.

Beni gördüğünde elindeki telefonu sımsıkı kavradı ve güçsüzce konuştu. "Buradasın."

Zorlanarak yutkundum. "Evet bebeğim, buradayım. Yoğun bir sabah geçirmiş gibi görünüyorsun."

Minik bir kahkaha atmayı başardı, sonra telefona doğru konuştu. "Evet, kocam Jake burada. Ona veriyorum."

Anında yanında diz çöktüm. Telefonu bana verdi. "Bu Earl. 911. Ambulans çağırmak için aradım ama patlayan bir su borusu varmış, o yüzden buraya gelmeleri biraz zaman alacak."

Telefonu aldım ama kulağıma götürmedim. "Seni şimdi hastaneye götürebilirim."

Yüzü acıyla büzüşürken başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Çok üzgünüm Jake, hepsi benim hatam."

"Şişt, her şey yolunda."

"Tüm kitaplarda saatler süreceği yazıyordu... Kennedy'nin doğurması iki lanet gün sürdü! O yüzden bu sabah kasılmalarım başladığında eve gelmeni bekleyebileceğimi düşündüm. Mahkemede olduğunu biliyordum. Çok salağım..."

"Her şey yolunda Chelsea."

"Ah Tanrım, çok acıyor. Ikınmam lazım Jake. Hastaneye vaktinde varamayacağız."

Neden bilmiyorum ama, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

Yüzü sert ve hiddetli bir hal aldı. "Sana şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Tamam, ciddiydi.

*Hassiktir.*

"Riley, Raymond, Rory, hemen buraya gelin!" Üçü kapıdan girdiğinde dizlerimin üzerindeydim. "Riley..."

Başka bir şey söylememe gerek yoktu. Chelsea'nin yanına gidip elini tuttu. "Tamam, ben buradayım."

Chelsea gözlerinden yaşlar akarken Riley'nin saçlarını okşadı. "Sen çok iyi bir kızsın. Hep öyleydin."

Oğlanlarla konuşmak için ayağa kalktım. Heykel gibi hareketsiz bir şekilde bakıyorlardı.

"Hassiktir!" dedi Rory. "O iyi mi?"

Elimi omzuna koydum. "İyi olacak."

Başını kaldırıp yüzüme bakarak, "Söz ver," dedi.

"Söz veriyorum." Başını sallayınca devam ettim. "Kardeşlerini alıp oturma odasına götür. Onları orada sakinleştir. Benim için bunu yapabilir misin evlat?"

"Evet, hallediyorum." Arkama doğru göz attı. "Seni seviyorum Chelsea Hala."

Chelsea bariz acısına rağmen gülümsedi. "Ben de seni seviyorum Rory. Endişe etmeyin."

Rory başını sallayıp dışarı çıktı.

Tek elimi Raymond'ın koluna dolayıp dikkatini kendime çektim. "Halan bebeği doğuruyor."

"Burada mı?!"

"Burada. Şimdi. Bu konuda panik yapmamana çok ihtiyacım var Raymond. Bana havlu, makas, ip getir. Ne olur ne olmaz diye biraz da su kaynat."

Okuduklarıma göre kaynar su bir şeyleri sterilize etmek içindi ve onun için zamanımız olduğunu sanmıyordum. Fakat endişeden hasta olmaması için Raymond'ı meşgul tutacaktı.

Kolunu bir kez daha sıktım. "Benimle misin?"

Yüzü kararlılıkla gerildi. "Evet. Bunu halledeceğiz."

"Aferin oğluma."

O gittikten sonra son defa büyük bir nefes aldım. Sonra karımın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Oturma odasındaki küçük çocukların ağladığını duyabiliyordum. Tartışıp Chelsea'ye sesleniyorlardı.

Chelsea de onları duyuyordu.

"Riley," dedim, "gidip Rory'ye yardım et. Burası bende."

Bir an kararsız göründü. Sonra Chelsea'nin yanaklarını öpüp gitti.

Chelsea bana baktığında kalbim içeri doğru patlayacakmış gibi hissettim.

"Hey."

"En sonunda yalnız kaldık." Olabilecek en sakin sesimle konuştum. Başımı yerdeki telefona doğru eğdim. "Şey... Earl dışında."

Bu bana ufak bir gülümseme ve daha fazla gözyaşı kazandırdı. "Gerçekten korkuyorum Jake."

Başımı iki yana salladım. "Bunu biliyorum ama korkmana gerek yok. Sana ya da bu bebeğe bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Planladığımız şey bu değildi."

Güzel yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben de seni planlamadım Chelsea. Ya da çocukları. Yine de yaşadığım müddetçe başıma gelen en iyi şey siz olacaksınız."

Gözlerini yumup avucuma doğru yaslandı.

"Bugün bir bebeğimiz, sonrasında da acayip fena bir hikâyemiz olacak. Tamam mı?"

Derin nefes aldı ve çok sevdiğim o yüzde odaklanmış bir ifade belirdi. Güçlüydü. Kararlıydı. Tıpkı her zaman olduğu gibiydi.

"Tamam."

Telefonu hoparlöre aldım. "Ben Jake Becker. Orada mısın Earl?"

"Buradayım Jake." Hoparlörden tarazlı, yaşlıca bir adamın sesi geldi. Ses bana Yargıç'ı öyle çok hatırlattı ki gözlerimi kırpıştırdım. "Adım adım ilerlemeni sağlayacağım oğlum."

"Kulağa güzel geliyor."

"Tamam. Öncelikle bakıp neler olduğunu bana söyle."

Chelsea'nin altındaki iç çamaşırı zaten çıkarılmıştı. Raymond'ın bıraktığı havlu yığınından bir tane alıp Chelsea'nin altına yerleştirdim. Sonra ellerimi dizlerine koyup bacaklarının arasına bir bakış attım.

*Hay siktiğimin...*

Chelsea'ye ait olmayan kara bir saç tutamı vardı, açıklığına dayanmış onu esnetiyordu. "Başını görüyorum. Hâlâ içinde ama tam orada duruyor."

"Bu iyi. Şimdi ellerini yıkamanı istiyorum Jake, temiz havlu al ve yakalamaya hazırlan."

Earl'e hazır olduğumu söyledim. "Tamamdır Chelsea. Birkaç güzel ıkınmanın ardından bebeğinle tanışacaksın. Derin nefes al ve odaklan, tamam mı? Vücudun ne yapması gerektiğini biliyor, karşı koyma ve olmasına izin ver."

Chelsea dizlerini kavrayıp omurgasını kıvırdı. Çenesini göğsüne dayadıktan sonra sertçe ıkınırken hırladı.

Chelsea'nin bacaklarının arasında beklerken sessizce daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Dua ettim.

Arada Tanrı'ya bağırıp onu alamayacağını, eğer almayı denerse doğruca cennete gidip Chelsea'yi geri aldıktan sonra eve getireceğimi söyledim. Fakat çoğunlukla yalvardım.

*Lütfen Tanrım, lütfen bunu batırmama izin verme. Bir şeylerin yanlış gitmesine izin verme. Lütfen Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.*

Ardından sesim duvarlardan yankılandı. "Başı çıktı."

Çocuğumun yüzü hareketsizdi, sıvıyla ve beyaz, etimsi görünen bir şeyle kaplıydı.

"Bitmedi!" Chelsea homurdanıp daha da çok gerildi.

Sonrasında akan sıvıyla birlikte oğlum ellerimin arasına kaydı.

"Çıktı!" diye seslendim. Bir havlu alıp yüzünü sildim, burnunu ve ağzını temizledim.

"Ağlıyor mu?" diye sordu Earl.

Güçlü, kızgın bir ağlama sesi gereken cevabı verdi. Bugüne kadar duyduğum en güzel sesti.

"Evet. Ağlıyor."

Tek ağlayan o değildi.

Bebeğim ağzını genişçe açtı, nasıl da kızgındı. Havluyla sildiğim ufacık, kusursuz uzuvları kırılgandı. Onu yeni, kuru bir havluyla sarmaladığımda sesi iniltilere dönüştü. Oğlumu Chelsea'nin karnına, kollarının arasına koydum.

Chelsea ona sarılıp yüzüne bakarken ağladı. Fısıltısı tüy gibi yumuşaktı. "Merhaba. Hepimiz seni bekliyorduk."

Karımın yanına eğilip alnımı şakağına dayadım. Sadece kokusunu içime çekiyordum. İkisini de yakınımda tutuyordum.

"Başardık Jake."

*Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler...*

"Elbette başardık."

✲✲✲

Ne gündü ama.

Robert doğduktan birkaç dakika sonra sağlık görevlileri geldi. Göbek bağıyla ve Chelsea'yle ilgilendiler. Doğumdan sonra yapılması gerekenleri yaptılar. Chelsea ve Robert ambulansa bindirilmeden önce bütün çocuklar Robert'ı gördü. Oğlanlar yeni bir erkek kardeşleri olduğu için heyecanlıydı ve kızlar da çok sevimli olduğu için penisi olmasına aldırmamaya karar verdiler.

Ben Chelsea'yle hastaneye giderken Stanton ve Sofia çocukların yanında kaldı. Her şeyin yolunda olduğunu netleştirmek için Chelsea'nin ve oğlumun geceyi hastanede geçirmeleri gerekti. Eve döndüklerinde çocukları haftanın kalanında okula göndermedik. Tabii ki bu her zaman bir kutlama sebebiydi.

Öğleden sonra iki olmasına rağmen hepimiz pijamalarımızla oturma odasında yatarak televizyon izliyorduk. Bebek monitöründen gelen ağlama sesi birilerinin uyandığını haber veriyordu, muhtemelen bezini ıslatmıştı ve açtı. Bebek ne zaman ağlasa Chelsea'yi öpüyordum; onu öpmemem mümkünmüş gibi. Yani bu da çok fazla demek oluyordu.

"Ben alırım," dedim tatlı dudaklarına doğru.

Koridorun sonundaki yatak odamıza girip bebeği beşiğinden kaldırdıktan sonra bezini değiştirdim. Bundan hiç hoşlanmadı. Tekrar kucağıma alıp sallanan sandalyeye oturarak onu sakinleştirdim.

Ağlaması azaldı ve bebeklerin yaptığı şekilde bana baktı, bir şey bekliyor gibiydi. Birkaç saniyenin ardından belki bir şarkı istiyordur diye düşündüm, bir ninni falan. Bu evde diğer müzik gruplarından daha çok çalan bir grup vardı, o yüzden ne kadar istemesem de onların şarkılarından birini seçtim.

Alçak tonda, ahenksiz bir sesle şarkıya başladım... ta ki koridorun aşağısından ve kapının altından gelen kıkırtıyı duyana kadar. Sonra ona bir başkası katıldı.

Sonra biri daha.

Oturma odasında bir kahkaha tufanı koptu.

Regan'ın tiz sesi, "One Direction şarkısı söylediğini duyabiliyoruz," dedi.

Sonra hatırladım... Siktiğimin bebek monitörü. Başımı iki yana sallayarak kendi kendime güldüm. Ardından oğlumun kara, dalgın gözlerine baktım.

"Bunu asla unutturamayacağız. Asla."

# Sonsöz

## On yedi yıl sonra

Bugün evden çalışıyordum çünkü çocuk yetiştirerek öğrendiğim bir şey varsa o da gardını düşürdüğün anda, onlarla ilgili planlar yaptığın saniyede canına okuduklarıydı.

Masamın başında davanın reddedilmesiyle ilgili bir talebi gözden geçiriyordum ki kapı açıldı ve Chelsea başını içeri uzattı. Kırklarının sonundayken bile o dış kapıyı açıp da nefesimi kestiği ilk günkü gibi ateşli görünüyordu. Şanslı piçin tekiydim.

"Vakit geldi, Jake."

Ayağa kalkıp sandalyemin arkasındaki ceketimi aldım ve peşinden gittim. Oturma odasında duraksadık, Robert ve Vivian kanepede uzanarak televizyon izliyor ve birbirlerine patlamış mısır yediriyorlardı. Ortaokuldan beri sevgililerdi, doğduklarından beri dip dibe oldukları düşünülürse şaşırtıcı bir durum değildi.

Sonsuza kadar birlikte olup olmayacaklarını bilmiyordum ama onlar öyle olacaklarını söylüyorlardı. Daha çok gençlerdi ve hayat çok öngörülmezdi. Fakat hayatlarının sonuna kadar arkadaş olacaklarını biliyordum.

"Annenle hastaneye gidiyoruz. Geliyor musun?"

Oğlum yapı ve kişilik bakımından bana çekmişti. İnatçı ve asiydi ama onda benim hiç sahip olmadığım bir oyunbazlık da vardı çünkü onun çocukluğu benimkinden çok farklıydı. Bunun için daima minnettar olacaktım. Annesinin de gözlerini ve çelik gibi fakat bir yandan da narin direncini almıştı. Bunun için de minnettardım.

Başını iki yana salladı. "Hayır ama bebek doğduktan sonra bana haber verin. O zaman geliriz."

Dış kapıya doğru üç adım attıktan sonra durup geri döndüm. "Biz evden çıktığımızda etrafta bir şeyler yapmayın."

Çocuğuma bunu söylemem tuhaf görünebilirdi ve öyleydi de. Fakat ben gerçekçi bir insandım, ister inanın ister inanmayın ama gençler de öyleydi.

Vivian yaramazca sırıttı. "Hadi ama Jake Amca, öyle bir şey yapar mıyız?"

Vivian annesinin kopyasıydı. Minyon ve güzeldi, altın sarısı-kahverengi gözleri içeriden yumuşak bir ışık yanıyormuş gibi parlıyordu. Fakat kişiliği tamamen babasıydı ve ben Brent Mason'ı otuz yıldır tanıyordum.

"Evet. Kesinlikle yaparsınız."

Kıkırdayarak yüzünü Robert'ın omzuna gömdü. Parmağımı oğluma doğrulttum. "Fakat yapmayın. Ciddiyim. Ronan okuldan dönüyor, her an eve gelebilir."

Robert elini havaya kaldırdı. "Rahat ol, baba. Sıkıntı yok. Rory ile Lori'ye iyi dileklerimi ilet."

Chelsea kapıdan seslendi. "Sonra görüşürüz çocuklar. Buzdolabında meyve suyu var."

Basamaklardan inerken kafa karışıklığıyla karıma baktım. "Meyve suyu mu? Şu ikisiyle tanıştın mı? İçki dolabını kilitlememiz gerekiyordu."

Omzunu silkti. "Gerçek içkiler bizim dolabımızda saklı; o dolaptakileri aylar önce suyla değiştirdim. Eğer kokteyl yapmak istiyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklar."

Tanrım, bu kadını seviyordum. "Güzel hamle."

Kaburgamı dürttü. "Bu benim ilk rodeom değil, Bay Becker."

***

Hastanede Chelsea'yle birlikte doğum katında beklerken kötü hastane kahvesinden içiyorduk. Lori'nin annesiyle babası kafeteryaya inmişti ve onlar gittikten on beş dakika kadar sonra Rory McQuaid çift kanatlı kapıdan dışarı fırladı. Yüzü yorgun ama tamamen mutlulukla doluydu.

"Oğlum oldu!"

Chelsea çığlık atarak ayağa fırladı ve yeğenine sıkıca sarıldı. Benim de gülümsemekten yanaklarım acıdı. Chelsea kucaklamayı bırakınca ben de sırtına vura vura Rory'ye sarıldım.

"Seninle gurur duyuyorum, evlat."

Rory hayatımı değiştiren o pis sırıtışıyla gülümsedi.

"Teşekkürler. Ben de kendimle epey gurur duyuyorum."

Chelsea, "Lori nasıl?" diye sordu.

"Harika. İçeri gelebilirsiniz, ziyaretçi almaya hazırlar."

Neşe saçan hastane odasına girdik. Rory'nin karısı Lori dağ gibi yastıklara yaslanıyordu. İçeri girdiğimizde sırıttı, yanakları neşeli şekilde yuvarlaktı. Lisede öğretmendi ve öyle muhteşem bir kızdı ki ergenleri bir sopayla kovalaması gerekiyordu. Rory onunla, Lori öğrencilerinden birine şahitlik yaptığında tanışmıştı. O öğrenci aynı zamanda Rory'nin müvekkiliydi. İlk görüşte aşk değildi ama ona çok yakındı.

Evet, Rory benim şirketimde bir savunma avukatıydı. Uyanık, kendini adayan, sert biriydi ve çocuk suçluları savunmaya özel bir düşkünlüğü vardı. Şirketin ortağı değildi, henüz şirketin adına McQuaid'i ekletememişti... fakat birkaç yıla bunu yapacağına hiç şüphem yoktu.

Lori'nin yanağını öptüm. "Tebrikler hayatım."

"Teşekkürler Jake."

Chelsea beşikte uyuyan bebeği kucağına aldı. Büyük bir sevgiyle ona bakarken, "Ah tatlım... o çok güzel. Tıpkı sana benziyor, Rory," dedi.

Lori ona takıldı. "Kişiliğinin bana benzemesini umuyoruz."

Rory'nin omzuna vurdum. "Karma böyle bir şey."

Başını sallayarak güldü.

Chelsea'nin yanında durup kollarındaki bebeğe baktım. Pürüzsüz teni, uzun, koyu renkli kirpikleri, acayip sevimli ufacık bir yüzü vardı. İşte bu, bu ilk görüşte aşktı.

"Selam bebeğim," dedi Chelsea. "Ben senin büyükannenim."

MILF* demeyi tercih ederdim. Tuhaf olsa da çok doğruydu.

"Onun için bir isim düşündünüz mü?" diye sordu Chelsea.

Lori, Rory'ye göz attı; onlara özel, gizli bir bakışmaydı. "Düşündük. Epeydir aklımızdaydı. Rory seçti ve ben de mükemmel olduğunu düşündüm."

Bir şey söylemediklerinde, "Bize söyleyecek misiniz yoksa tahmin mi edelim?" diye sordum.

Rory gözlerime bakıp sessizce, "Becker. Oğlumun adı Becker McQuaid," dedi.

Gözlerim yanmaya başlayıncaya kadar ona baktım. Chelsea'nin gözlerinin dolduğunu da biliyordum. Bulanıklığın ötesinden yeniden bebeğe baktım.

Sonra Rory'ye doğru gidip boğazımı temizledim. "Beni ağlatacaksın, seni küçük bok."

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Başından beri şeytani planım buydu, yaşlı adam."

Ona sarıldım. Sıkıca sarıldım çünkü onur duydum.

"Teşekkür ederim, Rory."

O da bana sarılarak kulağıma fısıldadı. "Asıl ben *sana* teşekkür ederim, Jake. Her şey için."

Birkaç dakika sonra Lori'nin ailesi içeri geldi. Peşlerinden Regan ve Ronan geldi, Ronan'ın onları buraya getirirken kullandığı rota hakkında didişiyorlardı. Çok geçmeden tüm ekip toplandı ve en yeni üyemizi karşıladı.

* (İng.) "Becermek istediğim anne" ifadesinin kısaltması. (ç.n.)

***

Diğerlerini merak ediyor musunuz? Neredeler, ne yapıyorlar? Bugün şanslı gününüz çünkü size anlatacağım.

Riley, LA'de yaşıyor. Orada kendi işini yürütüp ünlüler için parti planlıyor. Evli değil ama on yıldır aynı adamla yaşıyor. Evlenmeden önce halasının yanına taşındığım için Chelsea'nin de benim de bu konuda bir şey söylemeye yüzümüz yok. Herif... fena değil. Ondan nefret etmiyorum ama hoşlandığımı da söyleyemem. Riley'yi mutlu ediyor, en azından şimdilik onu öldürmeme gerek yok.

Size Raymond'ın ilk aşk rüyasının gerçekleştiğini, Presley Günışığı Shaw'la çıktıklarını, âşık olduklarını ve sonsuza kadar mutlu yaşadıklarını söylemek isterdim. Fakat öyle olmadı.

Görünüşe göre aradaki dört yaş aşılamayacak kadar büyük –en azından gençlik yıllarında– bir engeldi.

Presley, babası gibi avukat oldu ve yine babası gibi bir avukatla evlendi. Kocasıyla birlikte Virginia'da, Stanton'a ailesinin Mississippi'deki çiftliğini hatırlatan bir at çiftliğinde yaşıyorlar.

Raymond bilgisayar biliminde uzmanlaştı ve buna şaşıran olmadı. Üniversitedeki son yılında, diğer zeki öğrencilerle birlikte Silikon Vadisi'nde staj yaptı. Oradaki stajyer arkadaşlarından biri, ayı göğe Raymond'ın astığını düşünen siyah saçlı ve kocaman, kahverengi gözlü güzel bir kızdı. Kendisinden daha zeki bir adamla ilk defa tanıştığını söyledi. Birinin Raymond'dan adam diye bahsetmesi fikrine hâlâ alışamadım. Bunun ne zaman gerçekleştiğini bile anlamadım. Yaklaşık iki

yıldır evliler ve onları yeni çıkan iPhone'dan daha çok heyecanlandıran tek şey birbirleri.

Rosaleen, annesi Rachel'ın adımlarını izledi. Üniversite aşkıyla evlendikten kısa bir süre sonra kendi çocuklarını yapmaya başladı. Üç küçük kızı var ve sayı artmaya devam ediyor. Hepsi kıpır kıpır, sarışın ve güzel, bana onu öyle çok hatırlatıyorlar ki canımı yakıyor. Kocası iyi kazanan bir kampanya danışmanı ve birkaç kilometre ötede bizimkinden daha büyük bir evde yaşıyorlar.

Regan, Alexandria'da bir konuşma terapisti. Yeni mezun oldu ve liseden en iyi arkadaşıyla birlikte aynı eve çıktı. Genç, olağanüstü ve tanıştığı her erkekle çıkarak iyi vakit geçiriyor. Asla uslanmayacağına çünkü benimle boy ölçüşebilecek birini hiç bulamayacağına yemin ediyor.

Bu mantığa karşı çıkamam.

Küçük Ronan artık o kadar küçük değil. Yirmi ikisinde ve Georgetown'da tıp hazırlık bölümünü bitirdi. Sırada tıp fakültesi var ve doğum biliminde uzmanlaşmak istiyor. Bazen Chelsea'yle birlikte banyo doğumunun Ronan'ın üzerindeki etkisinin ne kadar büyük olduğunu merak ediyoruz. İkimiz de bunu sormuyoruz; çünkü cevabı öğrenmek istemiyoruz.

"Bir daha eve dönemezsin,"* diyen her kimse bir ailesi olmadığı kesindi. Çünkü artık yetişkin ya da kendilerine ait hayatları olsa da ve ülkenin dört bir yanına dağılsalar da çocuklarımız her zaman eve gelirler. Noellerde ve Paskalyalarda ev dolup taşar.

* Bir zamanlar yaşadığın yere asla geri dönemezsin çünkü oradan ayrıldığından beri öyle çok şey değişmiştir ki artık aynı yer değildir. (ç.n.)

Bunun tam bir sıkıntı olduğunu söyleyerek homurdanırım. Çılgınlıktan, gürültüden ve kaostan şikâyet ederim. Chelsea bana sadece güler.

Bunu çok sevdiğimi, tek bir şeyi bile değiştirmeyeceğimi söyler.

Ve... haklı da.